

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja IV. évf. III. szám 2016. március hónap

Nem mese, valóság

Nyári táborozásaink elmaradhatatlan "kelléke" az esti mesék sora. Nem találok, hanem koncepciózusan választok történeteket, olyanokat, amelyekről tudom, elsegítik a nyiladozó értelmet a magasabb értékek meglátására. Néha év közben is "táboroznak" nálam csimoták, ilyenkor is része az esti "liturgiának" a rövid, frappáns tanmese. Magam is rácsodálkozom egyikre-másikra, s ha alkalmas, hát a vasárnapi gondolatokba is beleszövögetem.

Legutóbb, amikor a sejtelmesen sötét templomból a kolostori szobába sompolyogtunk, mesegyűjteményünk egy közelmúltban játszódó eseménynél "nyílt ki". Az *aranyhal* - olvastam alkalmi vendégeimnek a szokványosnak tűnő címet.

A történet a balkáni háború idejébe kalauzolt bennünket. Húsz évvel ezelőtt egy Ausztriából hazatérő apuka tizenéves fiainak egy akváriummal, s benne két aranyhállal kedveskedett. Két esztendő múlva a bosnyák-szerb erők megszállták falujukat. Az asszonyok és a gyermekek még idejében elmenekültek. Az összecsapásban sok családapa vesztette életét, köztük a halakat ajándékozó Smajo Malkoc is. Felesége később visszamerészkedett a lerombolt faluba, hogy férjét illendően eltemesse. Majd amikor összegyűjtötte kevéske épen maradt holmijukat, nem volt szíve sorsára hagyni a két aranyhalat, ezért a közeli tóba engedte őket.

1995-ben tért vissza a család egykori lakóhelyére. Otthon minden romokban hevert. Nem hittek a szemüknek, amikor könnyeikkel küszködve a tó felé pillantottak: a víztükör arany színben csillogott az aranyhalak ezreitől. E pikkelyes jószágok ettől fogva számolatlanul találhatók ott honra a közeli kávézóban, üzletekben.

Nem hagyott nyugodni a gondolat... Olyan meseszerű az egész. "Villanyoltás" után az Internet elé telepedtem. Bepötyögtem a falucska, Jezero nevét és csodák csodája, megtaláltam a nem mindennapi esetet. Hát nem kitaláció? Hát mégis igaz? Kívül fegyverropogás, értelmetlen öldöklés, kegyetlenkedés, a tó mélyén pedig a csendben és a háborítatlanságban fejlődik és virágzik az élet. Nem tündérmese tehát, hanem valóság.

Valami ilyesmi történt az első húsvét alkalmával és történik azóta is mivelünk. Egyre tobzódik a gonoszság és úgy látszik semmi esélye az igaznak, a jónak, a szentnek. De a történelem Ura már készíti a menyegzős lakomát. A Völégény maga a "Győző" az egyetlen győztes, aki a halál fullánkját kihúzta. Aki a Feltámadás és az Élet. S Aki asztalához vár bennünket, megtépázottakat. Téged is, engem is, ... valamennyiünket.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Kákonyiék pászkaszentelése

-Mikor mén kend?

-Hova?

-Hát oda!

-Mondtam, úgy egy tájt!

Ez a beszéd az udvaron hangzott, de a hangok gazdái nem lehetett kiokoskodni. Az egyik hang a sütökemencéből indult, a másik az istálló ablakán jött ki. Az asszony a húsvéti kalácsot kente tojással, hogy fényes legyen. Kácsatollal húzogatta a keresztcifrát. Közben meg diskurált:

-Csak a hold ne világítson.

-Iszen újhold van.

Persze ezt illenék tudni minden kereszténynek, hogy húsvétkor újhold van. Az ember az etetőketrec fogását javítgatta. Az istálló holnapra legyen rendben.

A helyzet nem tiszta azok előtt, akik nem hallgatták végig tegnap

Kákonyi meg a felesége tárgyalását a húsvéti pászkaszentelés irányában. Az asszony amellelt kardoskodott, hogy pászkát kell szentelni. De mellettük három falu kálomista. A katolikus templom magyar részen van. Közel volna, de mégis távol van, mert közben sövénykedik a demarkációs vonal.

Kákonyi nem volt hajlandó a kosarat átcipelni. Az asszony meg sírva fakadt:

-Pendelyes koromtól fogva minden esztendőben szentelünk pászkát. Kiegészne a szemem, ha száraz kalácsot kellenne enni.

-Hát én húztam a földem végire a zsványok határát? Ha Isten ide engedte a mócot, megszenteli így is.

-Vén istentelen! Fogja be kend a száját! A lovat bezzeg át tudta sinkofálni, hogy kétszáz lejjel több legyen a haszna.

Igen, mer a lovat megtudtam nyergelni, de a kosarat nem kaphatom a lábam közé. Azt a Túron kell átcipelni.

Az asszony kitörölte szemét és fordított a beszéden:

-Nem elég, hogy Jóska nincs idehaza az ünnepre Szibériából. Még szentelt sonkám se legyen.

Kákonyinak is a fiára terelődött a gondolata és vigasztalt:

-Rigából írt már a Jóska. Ezen a héten itt lesz.

-Épp azért, hazajön és még szentelt sonkát se tudok neki adni.

Kákonyi tapasztalatból tudta, hogy az asszonnyal nem jó disputába ereszkedni. Ezért engedett az asszonynak eleve is. Feltámadás estéjén Kákonyi az eget vizsgálta és sötétséget kívánt húsvét hajnalára, hogy a pászkáskosarat átvihesse. Andris, a tizenhárom éves fiú állt az

apja előtt és Kákonyi rendelkezett, az asszony meg leselkedett.

-Éjfélkor fölkelünk és az erdőig együtt megyünk. A Nyíres-szögön előre mész és nyitva tartod a füledet. A Túrparton megfigyeled az oláhok ablakát. Ha ég a lámpájuk, akkor tíz lépéssel följebb, a Kádárgázlónál megyünk át. Megértted? Ha ég a lámpa, akkor fittyentesz

hármát így és jövök.

-De idesapám, akkor fenn vannak az oláhok!

-Fenn vannak, de legalább benn vannak és durákoznak. A lovat is ott vittem át. Te csak figyelj. Ha az ablak világos, akkor hívol. De ha az ablak sötét, akkor cseregijél, mint a szarka. Én akkor lefelé megyek a Mikolai pallóhoz. Te is tartsál arra, de ne gázolj a vízen, hanem menj föl a nagy ficfára. Onnan átugorhatsz. Én is arra mászok fel és egy rúdon átadom a kosarat. Andris megértette. Majd aludni ment. Éjfélkor már baktattak a kenderes földön a tavaszi lucsokban. Kákonyi cipelte a kosarat. Az erdőszélen megálltak. Kákonyi újra elmagyarázott mindent. A fiú előre ment. Se utat, se eget nem láttak. De ilyen kellett ehhez a dologhoz. Kákonyi odaért a Vágáshoz. Megállt. Neszelt. Alig fűjt kettőt, mikor megszólalt a szarkacsergés hangosan közelből. Aztán ágsurrogás.

No a rézsutos nyila a mócok vékonyába! Akkor a Mikolai pallóhoz irányt vett lefelé.

Erre már rossz volt az út, vízvájás, tocsogók. Valahogy elért a pallóhoz. A fiúnak se híre, se hamva.

Megzápult ez a kölyök? Már itt lehetne. Andris nem zápult meg, hanem Kákonyi siette el a dolgot és az Andristól megriasztott igazi szarka avatkozott bele Kákonyi tervébe. Andris elérte a Túrpartot, de beszédet hallott odaát, azért moccanni se mert, nehogy az oláhok megfigyeljék. Várt vagy tíz percet. Aztán a katonák bementek az őrkunyhóba és felgyújtották a lámpát. Andris a parancshoz híven fittyenthetett, mert az apja a Mikolai palló felé bukdácsolt és hallgatott. Még pittyentett háromszor, aztán búgni kezdett, mint a vadgalamb. Andris ezt is értette. Apja most hallotta meg messziről és megismerte a fiát belőle. Szaladt is a kosárral vissza. Andris újra pityegni kezdett.

-Megyek már! Még összepityegsz minden mócot.

Belépett egy latyakba és a kosárral elvágódott. A nedves kalácsokat összeszedte, mikor a fia újra megszólalt.

-A szád masináját! Hát nem tudsz várni! Alig tíz lépésre volt a gázlótól. Egyszerre egy félbemaradt csergés, aztán zuhanás, ágreteg és valaki fut. A Túrban csobbanó léptek. Valaki a vízből kapaszkodik ki. Kákonyi csak annyit látott, hogy tányérsapkás alak. Tehát nem oláh. De jó lesz várni. Andris loholva távolodott. A tányér sapkás is figyelt. Kákonyiban egy retentő gondolat zubogott. Ez az ő fia, a Jóska. De hogy kerül ide e szent hajnalban? Kákonyi kiront. Erre Jóska szaladásra fogta a dolgot.

-Jóska, állj meg! - kiáltotta az apja. A fiú az ismerős hangra megtorpant, beállhatott volna sóbálványnak.

-Idesapám!

Az hát. Majd a lelkem hullajtom ki.

-Elibém jött?

-Utánad jöttem, nem elibéd. Hogy jöttél te erre?

-Húsvétra mindenáron itthon akartam lenni.

-Tyűj! A kosárért menjünk vissza! Szentelni vittük a pászkát, de már abból semmi se lesz, mert már hajnalodik.

Visszatértek és a kosarat két fűlinél megfoglák. Kákonyinak jó kedve kerekedett arra a gondolatra, hogy egyik fiával a kosarat hozta és a másikkal jön vissza felé. Andris ezalatt már a padlason a széna közül leskelődött az út felé, mikor hozzák az apját az oláhok. Az asszony kezét tördelve figyelt a kerítésen át. Jött egy tányérsapkás katona az urával. A szíve kétségbeesetten vert. De azok meg kedélyesen diskuráltak. Az anya ösztöne vagy jó szeme ezt észrevette. Elsikította magát és szaladt eléjük. Szót se tudott mondani. Kákonyi döcögve nevetett:

-No látod, jókora pászkát hoztam!

A tavaszi feltámadás lehelete harsogva futotta be a határszéli magyar tanyát.

Nagy Miklós

ISTENEM, ADD, HOGY .....

Minél ráncosabb lesz az arcom,
annál üdébb legyen a lelkem ;
Minél hajlottabb lesz a hátam,
annál egyenesebb legyen a tekintetem.
Minél nehezebb lesz a járásom,
annál könnyebben siessek feléd ;
Minél inkább romlik a látásom,
annál tisztábban lássalak téged;
Minél jobban gyengül a hallásom,
annál élesebben halljam hívó szavadat.
Minél inkább kihagy az emlékezetem,
annál jobban megismerjelek téged.
Minél jobban fáj a szívem,
annál jobban keressem nálad a gyógyírt.
Minél bizonytalanabban tájékozódok,
annál biztosabban járjak a Te utadon.
Minél elhalóbb lesz a szavam,
annál erősebben kiáltsak hozzád.
Minél fáradtabbak lesznek tagjaim,
annál inkább várjam az örök nyugalmat.
Minél jobban látom a világi hiúságot,
annál inkább Te légy életem értéke .
Minél inkább közeledik a búcsúm a földtől.
annál jobban vágyódjam utánad .
Minél világosabban látom gyarlóságomat,
annál jobban táruljon felém irgalmad.
Minél inkább elsötétedik előttem a Napod,
annál jobban ragyogjon fel a Te fényed !

A pillangó és a mélybúvár

A Gerecse lábainál fekszik egy mesebeli falu, annak van egy mesebeli portája, a mesebeli portának pedig meseszöví gazdája és gazdasszonya, Péter bátyó és Ildikó néni. Bár először találkozunk, régi ismerős-ként köszöntenek. Mintha a gyermekkorunk eleve-nedne meg: a mesevilág karmesterei szerető gondoskodással vesznek körül és beljebb invitálnak. Ez a házikó csapdát biztosan nem rejt, meglepetéseket annál inkább - így nyugodt szívvel követjük őket.

"Évtizedekkel ezelőtt vettünk egy kis földet a falu határában. Bejártunk ide, a faluba Dorkával, a kislányunkkal cicát simogatni meg kacsát nézegetni, végül itt kötöttünk ki Ballagó Ilonka házában. Írtam róla mesét, ilyen népmesei névvel ezt nem lehet megúszni" - mondja Döbrentey Ildikó író, az egykori *Ki kopog?* című óvodásoknak szóló rádióműsor, később az *Égbőlpottyant mesék* című televíziós műsor meséinek szerzője, egy időben pedig a *Dörmögő Dömötör* című gyermeklap főszerkesztője.

Míg Ildikó teát főz a ház lelkének számító, otthonosan meleg konyhában, férje, Levente Péter, generációk Móka Mikije, az *Égbőlpottyant mesék* mesemondója a tornácra pipázik. Üde, csillogó, tiszta téli nap kezdődik, a vidám égbolt, Rozsdí kutyá üdvözlése, a glédában álló tűzifa és a házikó megannyi apró szépsége egy mesekönyv lapjait idézi. A hangulat, melybe a pipa-füst komolysága és nyugalma is csendesen utat tör magának, tökéletesen illik a házaspárhoz.

Nem csoda: miközben egy ország nőtt fel műsoraikon, a szerzőpáros maga is inspirációs forrás gyerekeknek és felnőtteknek egyaránt. Őt évtizede járják az országot előadásaikkal. Gyermek- és családi színházi, valamint Kagacó koncertjeikkel. Párkapcsolati és gyermeknevelésre vonatkozó tapasztalataikat is megosztják, amelyekért gyakran éppen azok a kisgyermekes szülők fordulnak hozzájuk, akik valamikor arról álmodoztak, hogy egyszer az ő rajzaik is felkerülhetnek a szivárványszín ejtőernyő utazókosarának falára.

Az ő falukra nemrégiben Prima Primissima Díj került, amiért rendkívül hálásak - mondják. A *Népművészet és közművelés* kategória három legtöbb szavazatot kapott jelöltjének egyikeként nemcsak a szakma berkeiből, de a Kárpát-medence valamennyi pontjáról érkeztek az életművüket elismerő visszajelzések. Úgy vélik, összehozásuk kifejeződése is a díj. "Van e mögött művészi teljesítmény, emberi-pedagógiai, és ami a 21. század elején különösen fontos - hiszen 100 házasságból 80 szétesik - hogy a mi együtt maradásunkra, a mi közösségünkre is szavaztak az emberek" - fogalmaz Döbrentey Ildikó. És még valamire, ami szintén nemcsak a múlttól, hanem a jelenről is szól. "A Magyarországon felnőtt emberek a gyerekkorukat érzik meg, amikor Levente Péter nevét hallják. Amint megpillantják őt, odavonzódnak hozzá, és viszik magukkal a gyermekeiket, sőt, már az unokáikat is. Azért pedig különösen hálásak vagyunk, hogy van egy kuratórium, amely meglátja a teljesítményt függetlenül attól, hogy nem vagyunk tagjai egyetlen lobbinak sem."

Levente Péter elmondja, havonta 3500 kilométert utaznak, hogy a mindennapi betevőhöz hozzájussanak. Annak ellenére, hogy nem ajánlkoznak sehol, titkos telefonszámukon is megtalálják őket. "Sokakat mozgatnak és érdekelnek ugyanazok az értékek, amelyeket mi képviselünk. Valahogy pontosan annyi hívásunk jön, amennyit éppen képesek vagyunk elvállalni. Évente százhusz magán-szolgálatunk van: művészi, tanítói és közéleti. Nagyon jólesik, hogy amerre megfordulunk - Királyhelmectől Szombathelyig,

Veszprémtől Nagyváradig - mindenhol azzal fogadnak: gratulálunk, mi szavaztunk magukra. Az elmúlt tizenhat évben mégsem jelenhettünk meg új anyaggal a médiumokban, még az *Égbőlpottyant meséket* sem fejezhettük be 1996-tól a köztelevízióban, pedig öt éven át minden héten műsorra lehetett volna tűzni egy új részt, a széria alatt pedig teljesen kicserélődött volna egy óvodás korosztály. A napi szolgálatainkban ennek ellenére folyamatosan újítunk, és a magatartáskultúra tantárgyam is mindig gazdagabb lesz."

Itt álljunk is meg egy pillanatra! Az említett magatartáskultúra kidolgozását évtizedekkel ezelőtt kezdte meg az előadóművész, mint mondja, vannak elemei, melyeket csak akkor tud hitelesen átadni, ha ő maga is műveli azt.

Az önművelés iránti igényt személyes válsága keltette benne. Színe-szi, bábszínészi, rádiós, majd televíziós karrierje csúcán megrendítő veszteségek érték: három gyermekük közül két fiukat vesztették el feleségével. Az ország legvidámabb és leginkább magával ragadó mesélője színpadra lépés előtt rendre könnyeivel küszködött, a gyerekek persze már semmit sem láthattak kínjából. Ő mégsem erre emlékszik: "A két gyermekünkre nem úgy tekintünk, mint akik meghaltak, hanem mint akik az Úristennél vannak, nagyon jó helyen. Döbrentey Ildikó segített, hogy ezt megértem. Dombikánk és Marcikánk helyett több millió magyarul értő fiunk és lányunk van pluszban a mi csodálatos Dorka lányunk mellett itt, a földön."

Második fia halála azonban tagadhatatlanul pokoljárás jelentett számára. Ez vezetett oda, hogy lassan szembenézett gyermeki sértettségével is, amelyet régebb óta hordozott. Ugyanis édesapja, ezáltal ő is rendszerellenesnek számított. Levente Péter negyvenéves kora óta törekszik érett felnőtté válni. Önképző társaslényként tekint új önmagára, tapasztalatait pedig évtizedek óta próbálja átadni másoknak is a felsőoktatásban óraadóként, meghívott előadóként.

Magatartáskultúrájának sarkalatos pontjai közül velünk is megoszt néhányat. Például az egyéniség-személyiség-személyesség hármasságát. Ezek közül mit jelent a személyesség? "Ösztönlényként demoralizáló *személyeskedést*, észlénnyként korrekt *személytelenséget*, társas lényként pedig megszentelt személyességet, azaz *száz százalékos jelenlétet*. Vagyis, nem ott vagyok ötven százalékban ahonnan érkeztem, nem ott vagyok ötven százalékban, ahová innen igyekszem, hanem itt és most száz százalékig számíthatok rá."

Mindez nélkülözhetetlen ahhoz is, hogy a mindenkori közönségünkől közösséget formáljunk. A közönségnek joga van látni-hallani, hogy közösséggé épülhessen. Hiszen ez a szolgálatunk célja. A látni-hallani megvalósítása érdekében minden esetben két-három órával korábban érkezünk megbízóinkhoz."

Levente Péter és Döbrentey Ildikó csaknem fél évszázada társai egymásnak nemcsak az életben, hanem az alkotásban is. Minden szereplésük pedagógiai célzatú, az azonban tévút, ha például a mesék didaktikussá válnak - jegyzi meg Ildikó. "A legkirívóbb példái ennek azok a könyvek, amelyek megtanítanak, hogyan kell fogat mosni, szépen köszönni, csakhogy ezek nem mesék. Noha jól használhatóak a pedagógiában, nem hoznak katarzist, nem örvendeztetnek meg a szárnyalás örömeivel, nem áll meg tőlük a levegő."

Utóbbira igazán a hosszú, jellemfejlődést is bemutató mesék képesek - mondja, ilyeneket azonban ő sosem írtatott. "Nekem hét percem volt egy mesére a televízióban. Ez megmaradt azóta is: a felnőttek iránti irtalomból nagyon hosszú mesét keveset írtam, mert leesnek az ágyról olvasás közben. Én is elaludtam párszor. Mesélni egyébként veszélyes szóról szóra, abból nincs kiút, mert a gyerek szintén szóról szóra követeli másnap ugyanazokat a fordulatokat."

Ha rövidke is, de hitelesek meséi. Ildikó úgy vélekedik, azért, mert máig őrzi gyermeki önmagát, emlékszik, mitől félt, minek örült, mire csodálkozott rá gyermekként. Sokáig a benne élő gyerekek, később saját gyermekének, majd unokáinak írta meséit. "Úgy épülünk mindannyian, mint egy épület, és a jó épületekben közlekedni lehet lentről fölfelé, föntről lefelé, tehát vannak benne összeköttetések. Nem zárulnak le szigorúan az életünk szakaszai sem, az ember oda-vissza jár a saját életében.

Járok a gyermekkoromban és az öregkoromban is, és ott van ez a nehéz időszak, ami a felnőtt, munkás, igavonó korunk. Nekem csak éjszaka jutott az a jutalom, hogy írhattam. Az egész nap szervezéssel, vitával, a szerkesztőségekben ülésekkel telt harminc éven át, és közben mindig a család volt a legfontosabb számomra. Hivatás és család örök konfliktusban voltak."

Ildikó azt mondja, férjének lett volna lehetősége arra, hogy még inkább "kifussa magát" - ahogy ő fogalmaz -, de ezért minden adódó alkalommal emberileg nagy árat kellett volna fizetni. "A kapcsolatunkból, a családi életünkben vett volna el, vagy az értékrendünk sérült volna és én mindig visszahúztam őt. Ez többször okozott nekem helyretennivalókat, végül is abban egyeztem meg az Úristennel, hogy valószínűleg ez volt az egyik dolgom."

"Nekem meg az volt a feladatom, hogy belőle kihozzam, ami még benne van. Helyzetbe hoztam, mindkettőnk menedzsere legyek" - veszi át a szót Péter. "Kihozni a legtöbbet egymásból - ez a dolgunk, de közben ez mind csak elszámolás a talentumainkról! Mert az igazi feladatunk az, hogy az ő nőiségét és az én férfiségemet megőrizzük. Férj és feleség szövetségét megőrizni, ezáltal a családot megőrizni - az összes többi mind csupán ennek alárendelt eszköz."

Majd így folytatja: "Órangyal feleségem van. Én pillangózó vagyok, Ildikó pedig mélybúvár. Hajlamos lennék nélküle elszállni."

Negyvennyolc éve házások, de időnként mindketten kiszállnak egy-egy napra - árulják el, persze nem távolodnak el túlságosan. "Szerencsénk, hogy mindketten szeretünk egyedül is lenni" - mondja Ildikó. "Olyan is a munkánk, hogy vannak külön elintéznivalóink, gyakran soknaposak is. Így időnként mindketten meg tudjuk adni a másiknak, hogy nyugta legyen tőlünk, még akkor is, ha azt a körülmények hozzák össze."

"De nem megsértődve és nem váratlanul" - füzi hozzá Péter. "Nem magányosan, hanem egyedül, és ez nem leépít, hanem épít minket. Fekete Ágnes rádióműsorában hallottam egy jezsuita szerzetestől: a szabadság nem az, hogy azt csináljak, amit akarok, hanem az, hogy ha akarok, akkor csendben lehetek. Ha akarok, nem vállalom semmit, mert magamban kell lennem és Istennel kell beszélgetnem."

A házaspár életében fontos a hit. Noha Ildikó katolikus, Péter pedig evangélikus - egyúttal tiszteletbeli református presbíter -, elfogadták és megértették egymás felekezeti különbségeit. Minden este megállnak a házuk falában elhelyezett kis szobornál, amely Máriaát ábrázolja a kisdéd Jézussal, méceszt gyújtanak és imádkoznak. Péter a nap áldásaiért ad hálát, Ildikó az anyaságért. Ő egyébként rendszeresen imádkozik a vasárnapi szentmisén, nemcsak mesekönyvei, hanem imádságos kötete is megjelent már. Azt mondják, már a nyolcvanas években is volt, aki azzal lépett oda hozzájuk, hogy "maguk keresztyének"? Péter - exhibicionizmusához és egyenességéhez híven - fennhangon válaszolt: "Igen, nem kell sutogni, felvállaljuk." Az illető megköszönte nekik, hogy nem kell egyedül éreznie magát.

"Mi nem kőből építünk templomot, mi lelki és szellemi templomokat építünk" - összegzi kettejük küldetését Levente Péter. - "Realista, Jézus-követő egyistenhívők vagyunk, ennek csak anyagi

hátrányait érezhetjük, szellemileg nyitottak lehetünk, lelkileg derűsek. Nem párt- és egyházpolitizálunk. Mi a magatartásunkkal politizálunk, vagyis a közösségépítés és a köz ügyeivel foglalkozunk azon a kis területen, ahol éppen megfordulunk. Szemmel nem látható az, amit csinálunk, de naponta épül valami; egy művészi, pedagógiai esemény, egy-egy ember."

Merni nem félni, és bizalommal hozzáállni az élethez - ezt tartja szem előtt Ildikó is. "Nagyon kevésszer fordult elő, hogy úgy éreztem, ráfáztam volna erre. Ez az érintetlen, igazi szeretet az egyik legnagyobb eredményünk és örömünk, mert Dorka lányunkban ez tisztán él. Végigmegy az utcán és a boltosok, szomszédok, csövek előre köszönnek neki. Ez hallatlanul gazdagítja az életünket, és igazolja, hogy van értelme ennek a fajta életvitelnek: hogy akkor is megpróbálok tiszta maradni, ha nagyon mocskos az a víz, amiben úsznom kell."

De nem kell egyedül küzdeniük, és hogy mennyire hálásak ezért, arról első közös kötetük, a tavaly decemberben megjelent *Órangyalok - személyi igazolvánnyal* című életrajzi kötetben mesél a Levente-Döbrentey házaspár. A rövid történetekből kirajzolódó arcképcsarnokkal azoknak állítanak emléket, akik jót tettek velük: "A sérelmeinket könnyen megőrizzük és ápolgatjuk egy életen át, de mi arra gondoltunk, számba vesszük mindazt a jót, amit másoktól kaptunk, hogy ne lépünk át rajtuk egy idő után. Az őszinteségünket mindenki megköszöni, még írásműveket is kapunk az olvasóinktól. Elkezdtek ugyanis elgondolkozni azon, kik lehetnek az ő életük órangyalai."

Órangyalok a szerzők is, most már unokáiké is. Erről Ildikó mesél:

"Az unokáink nagyon szerencsések, mert mindenütt ép családokat látnak maguk körül. Tőlünk sok művészi hatást kapnak, játékot és hasonlót. Péter jelenléte úgy kinyitja őket, hogy vele kalapot emelgetnek a faluban, és mindenkivel elbeszélgetnek. A másik nagyszülőknél meg van olyan traktor, amelynek emeletes nagyságú a kereke, van kombájn is, meg kacska, liba. A gyerekek szőlőt szüretelnek, bort készítenek. Az unokáinknak van egy tehetséges, nagyszívű, kívül-belül szép anyjuk, a lányunk, aki fantasztikusan tudja kézben tartani a családot. Neki pedig van egy tökéletesen jó társa, aki nagyon jó apa, jó férj, szeret dolgozni, még sikeres is. Az apjukkal tudnak focizni, horgászni, építeni, az édesanyjuk viszont remekül ír, varr, rajzol. A gyerekek hihetetlenül színes világban növekednek. Irigylem is őket kicsit, mert nekem nem volt

ilyen izgalmas gyerekkorom" - nevet.

És ha már a gyermekkorról van szó, nem állhatom meg, hogy ne kérdezzem nagy kedvencemről, az *Égbőlpottyant esti mesékről* a házaspárt. "A technikai kezdetlegességeket leszámítva máig büszkék vagyunk rá" - mondja a műsor egykori házigazdája, rendezője Levente Péter. "Noha számos csatorna ontja az animációs filmeket, az alkotók - Döbrentey Ildikó író, Gryllus Vilmos muzsik, Kovács Orsolya képzőművész, ifj. Elek Ottó társrendező - rendszeresen kapnak visszajelzéseket arról, hogy az óvodások ma is szívesen vesznek részt Égbőlpottyant társasjátékokban." Pedig akkor szinte a semmiből kellett létrehozni a műsort, de a házaspár szerint a paprikás krumpli is nagyon finom, ha jól van elkészítve.

Bizonyos ízek valóban finomak és időtállóak is, ahogy a bársonyos hangoké, a kiérlelt mondatoké, a jó beszélgetéseké, Ildikó teájáé és Péter pipafüstjéé is. De mint tudjuk, minden mesetár bezárl egyszer - így véget ér a móka mára, hogy holnap új történet vegye kezdetét.

Jakus Ágnes

A TÉKOZLÓ FIÚ

- ATYJA VISZONTLÁTÁSÁKOR

Atyám, ne fond karod nyakamra,
lány ölelése fojtogat:
lehervadt régen orcám hamva,
tartsd vissza most a csókodat -
mert vétkeztem Te ellened,
nem vagyok többé gyermeked!

Koldus vagyok, rongyos ruhájú,
pazarló, léha, sőt vak is.
Nem illet engem, csak a vályú,
megelégedném azzal is.
Hagyd most a régít, fényeset -
leszek legkisebb béresed.

Kiadtd már a rám eső részt,
nem jár nekem több semmi más.
Hogy inséget láttam s törődést,
csak én, csak én vagyok hibás.
Eltékoztam jussomat,
mindent, mit név és otthon ad.

Ujjamra mégis gyűrűt húzol?
Díszesre váltod rossz gúnyám?
Szíved szerelme most is unszol
sok bánatjárta év után?
Ó, szív, atyai szív, örök!
Eléd roskadva megtörök.

Nagyobb a szíved, mint a vétkem,
mint ennen keblemben a vád.
Kivet mindenki, szomjan-étlen,
Te vagy most egyetlen barát.
Magam utálok, más kerül.
Te szeretsz híven egyedül.

Atyám, ölelj hát, csókold orcám,
édes, akár bocsánatod.
Kit visszavártál, bűne harcán,
fiad meghalt s feltámadott.
Óh, hív a ház! - add a sarut:
Ki elveszett, ma hazajut.

Nem mondhatod

Nem mondhatod: **ATYÁNK**, ha nem viselkedsz úgy a mindennapi életben, mint az Ő gyermeke.

Nem mondhatod: **MI ATYÁNK**, ha lelki elzártságban élsz testvéreidtől.

Nem mondhatod: **KI VAGY A MENNYEKBEN**, ha csak a földi dolgokra gondolsz.

Nem mondhatod: **SZENTELTESSÉK MEG A TE NEVED**, ha te nem tisztelek mindig az Ő nevét.

Nem mondhatod: **JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD**, ha te összekevered Isten országát a földi sikerekkel.

Nem mondhatod: **LEGYEN MEG A TE AKARATOD**, ha nem akarsz elfogadni az Istennek a tervét teveled.

Nem mondhatod: **A MI MINDENNAPI KENYERÜNKET ADD MEG NEKÜNK MA**, ha nem törödsz azzal, hogy mások éheznek.

Nem mondhatod: **BOCSÁSD MEG A MI VÉTKEINKET**, ha bárkivel szemben haragot táplálsz.

Polgári Bál 2016. január 30.

Már évek óta hagyomány, hogy a farsangi időszakban, a Jobb Közéleti Kör jótékonysági bált szervez és a bevételt különféle szervezeteknek ajánlja fel. Idén a katolikus templom orgonájának cseréjének támogatása lett a cél.

Szerencsére már gyakorlottak a főszervezők és a korábbi sikeres rendezvények is vonzották az érdeklődőket, így nagyon szép résztvevői létszám jött össze a Sportcsarnokban, hogy a multság mellett jó és nemes célra adományozzanak.

Sok olyan szimpatizáns is volt, akik támogató jegyeikkel járultak hozzá e magasztos célhoz.

Mindenről gondoskodtak a szervezők: finom vacsora, hangulatos zene, sőt még mese is szerepelt Kóka Rozália előadásában.

A templom Szent Cecília énekkara pedig megmutatta tudását azoknak is, akik még nem hallották Őket. / Minden hónap 3. vasárnapján a 10.00 órai misén éneklük Jézus dicsőségét sokak gyönyörűségére. Merem ajánlani mindazoknak, akik még nem vettek részt egy ilyen XXI. századi megkapó élményt nyújtó misén az áhítatról, igehallgatásról, szentség bemutatásról nem beszélve./

A felajánlott tombolatárgyak elnyerésére hamar elfogytak a jegyek és a sorsolás sokaknak hozott szerencsét, akik valamilyen emlékekkel térhettek haza.

A hangulatos zene megmozgatott fiatalot és időset egyaránt. Nem számított a fájós láb, a sok X, bizony a zene elcsábított mindenkit.

Az összegyűlt összeg egy csepp a tengerben, de bízunk a Jóisten segítségével, a jó emberek adományaiban és akkor hamarosan megvalósul az álmunk, hogy új orgonát kap szeretett templomunk.

Ezúton fejezzük ki köszönetünket minden résztvevőnek, adományozónak és a jövőben is várunk mindenkit szeretettel egy következő jó cél érdekében.

Szvegáriné Marica

Ha Isten úgy akarja

Őn mit tenne, ha fiúgyermeked egyik napról a másikra bejelentené, hogy ő márpedig pap lesz? Tudna örülni neki? Most képzeljük el, hogy mindez megtörténik, csak egy olyan olasz családban, ahol az édesapa elismert szívsebész és meggyőződéses ateista. Vajon itt mi lesz a reakció?

Ez az alaphelyzete Eduardo Maria Falcone filmrendező vígjátékának (Ha Isten úgy akarja), melyet először az Olasz Filmfesztiválon láthatott a magyar közönség, január végétől pedig már több városban is a filmszínházak kínálatában találunk.

A történet szerint Tommaso az elismert római szívsebész magabiztos és sikeres ember. Látszólag a családi élete is rendben van, leginkább fiára büszke, aki az ő nyomdokain jár, hiszen orvosi tanulmányokat folytat. Egy nap azonban váratlan fordulat történik: a fiú bejelenti a családnak, hogy félbehagyja az orvosi egyetemet, mert szemináriumba készül és pap szeretne lenni. Tommaso úgy tesz, mintha elfogadná fia döntését, de valójában lelkében dühöng és elhatározza, hogy utána jár annak, hogy ki a felelős mindezért, ki mérgezi a fia agyát a keresztény tanításokkal, és ki az, aki eltérítette őt az ígéretes orvosi karriertől.

Tommaso tehát nyomozni kezd, és olyan helyzetekbe bonyolódik, amire még ő maga sem gondolt. Hamarosan találkozik az általa csak főellenségnek tekintett Pietro atyával, s ezzel tanulságos és komikus helyzetek egész sora veszi kezdetét. A film jelentős részében Tommaso próbálja nevetségessé tenni Pietro atyát. Magánnyomozót fogad és családtagjait is csatarendbe állítja a veszedelmesnek tartott pap ellen, akinek előadásain fiatalok száza keresnek és találnak válaszokat kérdéseikre.

A film lényegét nem abban találjuk, hogy Tommaso végül talál-e fogást Pietro atyán vagy sem. Sokkal fontosabb az út, amin a film alatt végigmegy az ateista családapa. Súlyos kudarcok, megpróbáltatások érik, s bár ezeket nem árnyalják drámai mértékben az alkotók, átérezhető Tommaso vívódása. Felszínre kerül feleségével való zűrös kapcsolata, lánya előbb fanatikus hívő, majd mindenféle okkultista tanok követője lesz, veje a csőd szélére kerül gyakorlatilag mindenféle szempontból, munkáját elhanyagolja, ráadásul szeretett fia papnak készül. Teljesen leéppelve, egy váratlan fordulat miatt kap lehetőséget az újrakezdésre, de rá kell döbennie, hogy ekkor már Pietro atya diktál. Nem véletlenül emelte ki több kritika is a filmmel kapcsolatban, hogy "okos vígjátékkal" van dolgunk.

A jól megírt forgatókönyvhöz túlgesztikulált, már-már vásári komédiás szerepek társulnak, de ezzel semmi baj, egy olasz vígjáték lehetne-e más módon hiteles? A többnyire még mindig hithű katolikus olaszoknál hagyománya van a vallási témájú vígjátékoknak, egy jól eltalált történet esetén milliók zárandokolnak a filmszínházakba és garantált a siker.

Eduardo Maria Falcone direktor - aki tucatnyi forgatókönyv megírása után először ült le a rendezői székbe - alkotását David di Donatello-díjjal jutalmazták, mely a legrangosabb filmes elismerésnek számít Olaszországban.

A *L'Osservatore Romano* vatikáni napilap "a vígjáték és a bohózat szakértőjének" nevezte Falconét, a film pedig Magyarországon és Olaszország után Argentínában és Franciaországban is forgalmazóra talált. A *Ha Isten úgy akarja* lehetne akár egy kevés-

se érdekfeszítő tanmese is, de nem így történik. A cselekmény jó tempóban halad, a rendező ügyesen adagolja a jobbára mulattató és kedves vicceket, és ha kikerülni nem is tudja az efféle témák esetében óhatatlanul felmerülő közhelyeket, filmje mégis stílusos és szerethető marad.

A legkevésbé sem didaktikus tanulság pedig az, hogy sem a másikat eltiporni, sem önmagunkat feladni nem kell, elég, ha képesek vagyunk rá, hogy kinyissuk és nyitva is tartsuk azokat a bizonyos lelki szemeket. Ez az első lépés, hogy megértsük és fel fogjuk, hogy mit jelentenek a szavak, amiket a mellettünk lévő,

talán teljesen más meggyőződésű ember mond. Ez leírva könnyű, gyakorolva sokkal nehezebb. De megpróbálni meg lehet. Eduardo Maria Falcone arra biztat filmjével, hogy ne várjunk vele, kezdjük el most.

Mert Isten úgy akarja.

Anthony de Mello: Óvakodjatok!

A pap bejelentette, hogy a következő vasárnap maga Jézus Krisztus jön a templomba. Az emberek nagy számban jöttek, hogy lássák őt. Mindenki arra számított, hogy majd prédikálni fog, de ő, amikor bemutatották, csak annyit mondott, hogy "hello". Mindenki vendégül akarta látni éjszakára, főleg a pap, de ő kedvesen visszautasította. Azt mondta, hogy a templomban szeretné tölteni az éjszakát. Mennyire jellemző, gondolták az emberek.

Következő reggel azonban már korán reggel eltűnt, még mielőtt a templomajtókat kinyitották. Rémületükre a pap és az emberek a templomukat vandál módra megcsúfítva találták. A falakra mindenütt az a szó volt felírva, hogy "óvakodjatok". A templom egyetlen része sem menekült: az ajtók, az ablakok, az oszlopok és a pulpitus, az oltár, még a Biblia is, ami az olvasóállványon nyugodott. Nagy betűkkel és kicsikkel, tintával, ceruzával és minden elképzelhető festékkel. Ahová a szem csak pillantott, ott találta a szavakat: "Óvakodjatok, óvakodjatok, óvakodjatok, óvakodjatok, óvakodjatok...."

Sokkoló. Irritáló. Zavaró. Lenyűgöző. Rémitő. - Mitől kellene óvakodniuk? Nem mondta. Csak annyit: óvakodjatok. Az emberek első gondolata az volt, hogy ennek a mocoknak, megszenteltetésnek minden nyomát letisztítsák. Csak az tartotta vissza ettől őket, hogy maga Jézus cselekedte ezt.

Aztán, minden egyes alkalommal, amikor az emberek a templomba jöttek, a misztikus szó, "óvakodjatok", kezdett beleágyazódni az emberek agyába. Az emberek kezdtek óvakodni a Szentírástól, így aztán képesek voltak hasznot húzni belőle anélkül, hogy vakbuzgók lettek volna.

Kezdték óvakodni a szentségektől, így aztán megszentelődtek anélkül, hogy babonásakká váltak volna.

A pap kezdett óvakodni az emberek feletti hatalmától, így aztán segíteni tudott anélkül, hogy felügyelt volna.

És mindenki kezdett óvakodni attól a vallásosságtól, amely szüntelen önelégültséghez vezet. Törvényszerűek lettek, de a gyengékkel együtt érzők. Kezdték óvakodni az imától, ezért aztán az nem gátolta meg őket abban, hogy önállóak legyenek. Még az Istenről alkotott fogalmuktól is kezdtek óvakodni, így aztán képesek lettek felismerni őt a templom szűk falain kívül is.

A sokkoló szót pedig fölírták a templomuk bejárata fölé, s ha éjjel arra vezet el az utad, a templom felett ott láthatod sokszínű neonfényben lángolva.

Gondolatok az Egyházközségi Nyugdíjas Csoport működéséről

Kedves Olvasók, Kedves Hívek!

Októberben adtunk hírt arról, hogy egyházközségi közösségeink sorát egy nyugdíjas csoport megalakulásával gazdagítjuk.

A csoport 20 fővel kezdte meg működését és ez alatt a rövid idő alatt néhány vállalását igyekezett teljesíteni.

✦ Az adventi időben zárandoklatot szerveztünk Vörsre a betlehem megtekintésére és lelki töltődésre. Köszönjük Lóránt Atyának, hogy ezt lehetővé tette.

✦ A hittanos gyerekek ünnepváró kézműves foglalkozásának lebonyolításában, műhelymunkásként és vendéglátóként vettünk részt.

✦ Az adventi zenés áhítat szereplőinek megvendégeléséről gondoskodtunk.

Az ökumenikus imahéten és az evangéliumi vetélkedőn részt vettünk „versenyzőként” (8 fő), nézőként és a vendéglátás biztosításában.

Januári foglalkozásunkon megfogalmaztuk, - kicsit féltünk a „megmérettetéstől”, de megérte. Köszönjük, hogy részesei lehettünk egy ilyen értékes és felemelő programnak.

Ezen a csoportfoglalkozáson néhány gondolatban, - ami majd bővíthető, megfogalmaztuk működésünk, együttlétünk szabályait, amit átbeszéltünk és elfogadtunk. Egy kis ízelítő ebből:

✦ Ha csak tudunk, részt veszünk a csoport találkozózn, ezzel is megmutatva összetartozásunkat.

✦ Részt vállalunk a csoport közös vállalásaiból, összefogunk a vállaltak teljesítéséért.

✦ Figyelmesen meghallgatjuk egymást.

✦ Ha felszólalunk hangosan, és röviden mondjuk el gondolatainkat.

✦ Őszintén nyíltan megmondjuk véleményünket, részt veszünk a közös döntésekben.

✦ Amit nem mondtunk el a foglalkozáson a csoport működésével, döntésekkel kapcsolatban azt kívülállókkal sem osztjuk meg.

✦ Minden találkozás alkalmával, közösen imádkozunk betegeinkért.

✦ Énekfelelős közreműködésével egy-egy éneket tanulunk, gyakorolunk.

Rendet hagyunk magunk után.

Az előttünk álló időszak programjait is megbeszéltük az irgalmasság cselekedeteinek áttekintése után.

✦ Rendszeresen látogatjuk a szomszédos Idősek Otthonát – minden vasárnap 11 órakor rövid közös imát kezdeményezünk elsősorban azoknak, akik nem tudtak a szentmisén

részt venni/ eddig 3 alkalommal került erre sor az intézmény vezetésével egyeztetve, amelyen örömmel vettek részt az idősek és tagjaink is /

✦ Február 25-én a csoportmegbeszélés után filmvetítés lesz Egy gazdag hölgy szeszélye címmel.

✦ Tervezzük imagyűjtemény összeállítását a tagok kedves imáiból.

✦ Részt veszünk a márciusi lelki gyakorlaton és foglalkozásunkon vállaljuk, hogy a templom körül szükséges tavaszi munkákban, nagytakarításban részt vállalunk.

✦ Áprilisi és májusi találkozásainkon beszélgető kört szervezünk, ismerkedünk egymással, és tovább boncolgatjuk az irgalmasság cselekedeteit.

✦ Júniusban részt veszünk a mozi estéken és foglalkozásunkon egy kiválasztott /megszavazott/ filmről beszélgető kört tartunk.

Június 15.-én kirándulást, zárandoklatot tervezünk

Kedves Testvérek! Az elmúlt időszak alatt annyi pozitív megnyilvánulással, emberi jó szándékkal, tenni akarással találkoztam csoportkoordinátori tevékenységem során, amit szeretnék megköszönni Istennek, és a testvéreknek, - lehetővé tették számomra, hogy ismerősök, barátjuk, társuk lehetek ebben a munkában.

Köszönöm!

Molnár Gyula Miklósné Ági

Csak a kegyelem!

Henry Moorhouse, híres igehirdető mondta el a következő történetet.

Régebben egy asszony azt mondta nekem: "Nem tudom belátni, hogy az, aki a parancsolatok közül egyet nem tart be, ugyanolyan rossz, mint aki ötöt, vagy aki egyet sem."

Elmondtam neki, hogy Isten sohasem adott öt vagy tíz törvényt, csak egyet, amely tíz parancsolatból áll. Majd így folytattam:

"Nézzé csak meg ezt az órát! Ha megszámlolja a kerekeket, lehet, hogy tízet, vagy még többet is talál, de ha csak egyet is összetör, az óra megáll."

Az asszony még mindig nem értette, ezért tovább magyaráztam: "Tegyük fel, hogy egy láncon egy szakadék fölött függ. A láncon tíz szemből áll. Ha egy ember kalapáccsal összetör minden láncszemet, hova kerül ön?"

"A mélybe természetesen."

"De tegyük fel, hogy csak egy szem törik el, akkor hova kerül ön?"

"Az ugyanolyan rossz lenne, ugyanúgy lezuhannék!"

"Ugyanannyi kegyelem kell a világ legjobb emberének a megmentéséhez, mint a leggonoszabbéhoz. Semmi más, csak a kegyelem tud felszabadítani a bűn törvénye alól a Jézus Krisztusban való hit által."

"Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töle-tek van: Isten ajándéka ez, nem cselekedetekért, hogy senki ne dicsekedjék." (Ef 2,8-9)

G y e r m e k o l d a l

FOCI A KISPAPOKKAL FELCSÚTON

Végre eljött a várva várt nap. Február 20-án reggel 6 órakor lelkes ministráns csapat indult el a Zöld Sárkány nevű busszal a templom elől Felcsútra, hogy az esztergomi kispapok és az atádi oltárszolgák megmérkőzzenek egymással a Puskás Ferenc Sportakadémián.

Amikor elindultunk még kissé álmos voltam, de beszélgetéssel és nézelődéssel az idő hamar elillant. Amikor leszálltunk a buszról, egy idegenvezető várt minket, aki megmutatta nekünk a hatalmas stadiont és azután végre a gyepre léptünk. A mérkőzés végeztével a kispapok nyertek, de ez nem fontos mert a részvétel a fontos nem a győzelem.

A meccs után a hazaiból megebédeltünk és elindultunk Székesfehérvárra az Egyházmegyei Múzeumba, ahol sok érdekes dolgot láttunk. Délután

fél óra városnézéssel zártuk a napot Lóránt atyával. Fáradtan de teli élményekkel az esti órákban értünk haza. Köszönjük szépen Lóránt atya!

Takács Bálint, Bárdos Iskola 4 .b.

HÚSVÉTI "CSODACSATA"

JÁTÉKLEÍRÁS

- Középkedés az "S" betűről ,és gól után, vagy félidő után - a ceruza a labda
- A meghatározásokra adott válasz a labda útja.
- Az utolsó betű a következő első betűje
- Gól akkor van, ha egy szó a K vagy T betűs kapuban landol.
- Egy betűn többször is átgurulhat a labda!

Konokok ■ Törtetők

	É	L	E	M	O	L	A	Z	S	O	N	Á	J	
	A	B	E	P	É	T	E	R	A	T	I	A	V	
	L	E	A	L	T	A	T	Á	S	Á	L	T	Z	
K	G	N	E	N	A	G	Y	S	Z	O	M	B	A	T
K	É	T	L	E	T	É	S	C	E	P	E	L	É	T
K	T	N	I	R	P	E	Ó	Z	P	K	Ö	V	E	T
	Ó	L	L	Ó	R	Á	Z	É	I	R	S	Z	R	
	G	M	A	E	N	E	Z	Y	A	Ú	Á	Ú	R	
	A	N	G	O	L	Ó	G	É	H	R	S	É	L	

Ha lejátszottad a meccset, a kimaradt betűket összeolvasva megkapod a húsvéti "Csodacsatárunk" titkos nevét, és hogy épp mit csinál! Hajrá! Hajrá!

Meghatározások:

Indián fajta/ Isten megszólítása/ -ról.../ Miután Jézust a sírba helyezték, ezt tették a nagy követ/ kétes!! a fá után következik/ez a krizma is/a legfiatalabb apostol/ Ő is vásárolt drága kenetet Jézus megkenéséhez Máriaékkal/ kutya/...-ben/ nagypéntek utáni nap/ katonai század/Helység név, ahol Jézus találkozni fog az apostolokkal feltámadása után/ ringat / kacsa a Vukban/ becézik a szeplőst / betűket formázol/ lakat / páratlan ruha! /

Nagyszombat után következik/ ízesít / csukó / malaclakás / talál FÉLIDŐ

Ásványi anyag a levesben / ŐEP / másolat (angolul)/ római viselet / Londonban lakik / függ/ állat, amelynek nem baj ha letörik a farka / nyomába lép / ízesíts! / kellemes a fülnék / EA / női szólam / Ház alapanyag/ ABBA fele/ ablak msh.-i / habos szeszesital viccesen / páratlan Ráró! / Rolni

Na mi lett a végeredmény?

Csocsóverseny

Január 30-án, délelőtt 10 órától 12 óráig hittanosaink csocsóversenyen vettek részt a kolostorban. A verseny elnevezése nem teljesen helyes, hiszen különböző állomásokon más játékokra is lehetőség volt. Billiárdban, teremhokiban, trambulinozásban és sakkban is összemérhettük erőnket. A versenyeken kicsik és nagyok is indultak szép számban a szervezők örömeire. Én is mindent kipróbáltam, nekem a sakk okozott sikerélményt. A játékvezetők eredményhirdetése után mindenki megkapta a jogos tapsot, majd Lóránt atyától a személyre szóló meghívókat a Pán Péter című musical-re. Március 22-én, Zöld Sárkány nevű buszunkkal útra kelünk és megnézzük a darabot a Pécsi Nemzeti Színházban.

Köszönöm az élményt!

Szép Marcell
Timóteus Kör

KRISZTUS KÖVETÉSE

Városokon át, falvakon által
ott halad Ő, és telve csodákkal
a levegő: mert szökdel a sánta,
vakok ujjongnak a napot látva;
néma ajkon is örömdal zendül;
halott lép elő hideg veremből!
A csodatevőt kíséri, amerre
megy, lépdel a lába, betegeket ezerje.
Tódul a nép, hogy ámuljon, lásson.
"Úr a halálon! Úr elmúláson!"
Nevét a hír is szárnyára kapja.
Tanítványai kicsiny csapatja
boldog, hogy benne Urára tekinthet.
Úgy szereti mindet, és vezeti mindet!...
Galilea fénylő ege alatt
Isten fia halad, halad, halad...

Valakit ott a Koponyák hegyére
Kísér a nép. Száz sebből csorog a vére.
Ostor megtépte vállán durva fából
nehéz kereszt. A tömeg zajong, bámul.
Gőgös gúnnyal, farizeusok nézik,
vad poroszló hogyan sújt rajta végig.
Körültekint. A lázas két szeme
mintha keresne, mintha kérdene:
- Hányan vele és hányan ellene?

Hányan vele?... Fenn a kereszt alatt
viharvert, könnyes, árva kis csapat:
A tanítvány, akit szeret vala.
Néhány asszony még. Zeng a kardala
Hideg közönynek, hahotázó gúnynak.
Fekete földre véres cseppek hullnak.
Mit vétkezett, hogy úgy kell hálnia?!
Szenved, szenved az Isten szent Fia!...
Szenved, szenved az Isten szent Fia.

Ő ment az úton. Hátra nem tekintett.
Életet mentett, égi magot hintett.
S bár százak, ezrek léptek a nyomára,
Tudta, hova megy: fel a Golgotára!
Tudta, hányan haladnak el mögötte:
azt kérdezik csak, uralkodni jött-e,
ha nem, hát vissza, rettenve, ijedve,
szenvadni vele kinek volna kedve?
Tudta, hogy fenn, fenn a kereszt alatt,
csak egy viharvert, árva kis csapat,
csak annyi lesz az, ami megmarad.

Isten Fia halad, mégis halad
ma is. Napfényen, viharon keresztül.
Vad tengeren is hívó szava rezdül:
- Elő, tengeren járó Péterek!
Hány riad vissza: "Tovább nem merek!"
Pedig tovább még: a főpap elébe,
hol rágalom törét döfik a szívébe.
Ki vele járt viharzó tengeren.
hány mondja most gyáván: "Nem ismerem!"
Tovább, tovább! Kereszt gyalázatát
hordva ki éri el a Golgotát?!

A könnyes, árva, viharvert csapatnak,
odaát pálmát és koronát adnak
fehér, hó tiszta angyalseregek.
Kítáruznak a tündöklő egék,
ujjongva zeng az örök hálaének.

De hányan lesznek, akik odaérnek?
Türmezei Erzsébet

Korszaknyitány

Kuthi Áron

Valószínűtlen helyszínen, a havannai reptér várójában nyújtott kezek egymásnak közel ezer év után két, ősi hitéleti ellentétektől kettérepesztett világ, a katolikusság és az ortodoxia. Az esemény sokkal több, mint gesztus. Tett, még-hozzá határozott irányba mutató tett. És szimbólum is, történelmen, a jelenen túlmutató. Egy kézfogásban és egy eszmeeserében azonban nem lehet benne minden, mert a történelem terhe ezt lehetetlenné teszi. Az egyik fél sem tudja meg nem történtté tenni, hogy a kora középkortól kezdve sok püspök, számos érsek és pátriárka dolgozott keményen az 1054-es egyházszakadásért Rómától Antióchiáig és Jeruzsálemig.

Zsinatok hosszú sora ütött rést az egységbe, a politika világi szereplői pedig érdekeiknek megfelelően tágitották vagy szűkítették e repedést. A hatalmi versengés lassan, de biztosan úgy szedte szét a régi, nagy egyetemes (katolikus) keresztény egyházat, hogy azt tanítani lehetne. És ezen már nem sokat változtattak azok a kísérletek 1274-ben és 1439-ben, amelyek az egyházak uniójával próbálkoztak. Ha elfogadjuk, hogy a szakadás csupán erőpolitizálás, pozícióharcok, dogmatikus viták eredménye, akkor vajon mi a mostani találkozó? Egyfelől hatalmas fordulat, kiengesztelő másikhöz fordulás, és jelzés a nyájnak, a világnak. Mert a föld egyes részein a mindennapi kenyér mellé a mindennapi ellentétek is hozzátartoznak, csak egészen keresetlen például véve a hagyományok honfoglalásnak nevezett, az erdélyi tájképben és beszédtemákban is felbukkanó jelenséget. És vajon ki vonná kétségbe, hogy például Ukrajnában civilizációs törésvonallal ér fel a görög katolikus, avagy az ortodox felekezethez való tartozás?

A találkozó geopolitikai szükségesség is. A muzulmán világ nyugtalansága - például Bizánc 1453-as elfoglalásának tükrében figyelve - teszi egyértelművé, hogy nem csak egy kőszellő fújta egymás mellé Ferenc pápát is Kirill pátriárkát. Van mit megbeszélni nekik is, és a két felekezet hosszú távú fennmaradásában érdekelt feleknek, hívóknak is. Hogy maradjon valami működtethető válasz a hamarosan eljövendő új világhoz.

A kézfogás nagyhatalmak találkozója is. Bármennyire idegenül is hangzik ez a posztmodern közbeszédben. Valós, nagy súllyal bíró autoritások adtak találkozózt egymásnak. A moszkvai pátriárka ma vitathatatlanul a legjelentősebb ortodox vezető. Persze nem volt ez mindig így, a moszkvai egyházi székhely tapasztalatlan kisfiú az ősi Bizánchoz vagy Alexandriához képest, ráadásul Kijevből, a Kijevi Rusz meggyengülésével költözött az orosz fővárosba 1325-ben. De hát változnak az idők, Kirill jelenleg Moszkva és egész Oroszország, vagyis durván százmillió hívő pátriárkája, háromszázötven püspök és 35 ezer görögkeleti pap előjárója. És lévén a legjelentősebb pravoszláv vezető, talán a más patriarchátusok területén élő maradék 200 millió ortodox hívő is felfigyel a kubai eseményre.

A Júdeából hódító útjára indult lelkeség, a Római Birodalom gazdag örökségén, annak romjain szétterebélyesedett kereszténység két évezreden át működőképes modell volt a Mediterráneumnak, Európának. A világ kereszténnyé vált másik részének még ma is az. Hogy rendszerváltásokon túl, superhatalmak árnyékában, a transzcendenciától megfosztott multikultúrákban ez a szerepe megkérdőjeleződött, nem vitás. Ezért ha a találkozót csak a régi nézeteltérések kisimítására használta ki a két vezető, súlyosan tévedtek. Ha viszont a jelenre, az itt kopogató jövőre nézve is keresték a megoldást, akkor még helyén van a nyugati világ.

*Ennek a cikknek a nyomtatott változata a Magyar Nemzetben jelent meg.
A megjelenés időpontja: 2016. 02. 13.*

A rostirónt letettem

1
Hatvan napig bennem lakoztál.
Énbennem lépdelt könnyű lábad.
Voltam Galileád és Jeruzsálemed.
Amivel ostoroztak, belém vágott az ostor.
Kereszted szögei két tenyerembe szúrtak
S egymásra helyezett két lábfejemen át.
Már hülő oldalamba döfött az otromba
dárda.
Sebembe dugta ujját a hitetlen Tamás.
Azután te az égbe szálltál a te Atyához.
Én kivettem a pontot a történet után
S a rostirónt letettem.

2
Eli, Eli, lama sabaktani?
Mért hagytál azóta üresen?
Nyomaidat hiába keresem:
A pusztában sem tudom megtalálni.
Hol vannak a dombok, hol a kertek?
Elszáradtak mind a fügefák?
Nélküled a világ nem világ.
Azt sem látom, hol állt a kereszted.
Húsz napja sincs, hogy bennem beszéltél.
Szívemre süttöttek szavaid.
Uram, mért hagytál magamra itt?
Miért van azóta bennem éjfél?

3
Feltámadás szele mindig újra
Fúj a földön - fújj hát rajtam át,
Pusztaságom odvaiba fújva
Oszlasd szét a kétely zavarát,
S új Kezdet lesz, ami már kiszáradt:
Hajtasd ki megint a pálmafákat!
Te, aki nem üzted el Tamást sem,
Bár boldog, aki hisz, ha nem is lát,
Ugye megadod, hogy újra lássam
Szép arcod hitető sugarát?
Virraszt velem a türelem,
S könyörög a kétely és a hűség:
Támadj föl már bennem, örök Húsvét!
Vas István (1984)

AZ AJTÓ

Régi történet szól arról, hogy két szerzetes csodás ígéretet talált egy pergamen lapon. E szerint a világ ezer útjának végén van egy ajtó, ahol összeér a menny és a föld. Aki ezen az ajtón bekopogtat, az előtt megnyílik, s küszöbén átlépve meglátja az Istent.

A két szerzetes hosszú szabadságot kért. Elhagyták a kolostort, s útnak indultak, hogy megkeressék azt az ajtót. Bejárták a világ ezer útját. Találkoztak ezer kísértéssel, tengernyi szenvedésen vergődtek át. Megöregedtek és elfáradtak ugyan, de Isten közeli látásának vágya fiatalos tüzzel vitte őket egyre tovább.

Egy napon célhoz értek. Ott volt az ajtó, ahogy a régi írás ígerte. Ott a küszöb, s azon túl... - majd Isten. A várt pillanat itt volt, az ajtó megnyílt, szemüket behunyták, úgy lépték át meghatottan a küszöböt.

Amikor kinyílt ismét szemük - kolostorukban találták magukat. Ugyanott, ahonnan sok évvel azelőtt csodavárón elindultak. Asztalukon a nyitott Biblia feküdt, kint megszólalt a harang reggeli imára és a napi munkára...

(Görög Tibor: Csendes szobák - nyitott ablakok c. könyvből)

Szabó Magda

Valóban

**Mi van fejük felett?
Mi van? Micsoda jel?
A tavasz puha szája
csak sír, és nem felel,
és nem felel a nappal,
és nem felel az éj, -**

**de hallgat-e valóban,
aki csak nem beszél?**

Aki úgy él, ahogy tanít

Egy misszionárius hindu nők csoportja előtt beszélt, és meglepődve látta, hogy egyikük felkel és távozik. Hamarosan visszatért azonban, és még

figyelmesebben hallgatott, mint azelőtt.

- Miért távoztál beszédem közepén? - kérdezte a misszionárius.

- Annyira érdekelték azok a csodák, amikről beszéltél, hogy elmentem, és megkérdeztem a szolgálótól, hogy úgy is élsz-e, ahogy tanítasz. Azt mondta, hogy igen, ezért visszatértem, hogy még többet halljak Jézusról - felelte az asszony.

A mester meglepődött, hogy az udvarában kiabálást és perlekedést hall. Amikor megtudta, hogy mindezt egyik tanítványa okozza, érte küldött, s megkérdezte, mi az oka a lármázásnak.

- Tudósoknak küldöttsége van itt, veled szeretnének találkozni. Megmondtam nekik, hogy te nem vesztegeted olyanokra az idődet, kiknek feje tele van ugyan könyvekkel és gondolatokkal, de semmi bölcsesség nincs bennük. Mert az ilyenek beképzeltségükben dogmákat gyártanak, és széthúzást okoznak az emberek között mindenhol.

A Mester mosolygott:

- Mennyire igaz - mondta. - De mondd csak, ezt az itteni összetűzést és széthúzást nem az okozza-e, hogy beképzeltlen azt hiszed, különb vagy náluk?

Anthony De Mello

„Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem”

Mi az áldás? Mit jelent, ha egy levél végén ezt írjuk: „áldáskívánással”, vagy ha egy gyülekezetvezető az istentisztelet végén áldást mond?

Az „áldani” szó héber megfelelője a „barak”, melynek jelentése: valakinek Isten egy bizonyos ígéretét útravalóul adni, őt jótékony erővel felvértezni. Micsoda kiváltság, ha hívő keresztényekként másokat megáldhatunk!

Isten Igéje ráadásul különleges látást nyújt nekünk az ellenségeinkkel való bánásmódot illetően:

„...áldjátok azokat, akik átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak titeket” (Lukács 6,28). Ez több, mint megbocsátani a másoknak.

Egy az áldással kapcsolatos különösen érdekfeszítő történetet már a Biblia első könyvében olvashatunk: Jákób harca a Jabbók-gázlónál. A menekülés hosszú évei után Jákóbra a bátyjával való találkozás várt, akit csalással nem csupán az elsőszülöttségi jogától, de ráadásul az atyai áldástól is megfosztott. Élete során már sok olyat tett, amivel igencsak kiérdemelte nevét, melynek jelentése „csaló”. Jákób jogosan félt a testvérével való viszontlátástól.

Éjszaka felkelt, fogta két feleségét, a két szolgálót és tizenegy fiát, átküldte őket a Jabbókon, és ott maradt egyedül. Aztán a gázlónál órákon át tartó heves birkózásba keveredett egy férfival. Ezt olvassuk:

„De látta, hogy nem bír vele, ezért megütötte a csipője forgócsontját, és kificamodott Jákób csipőjének forgócsontja a tusakodás közben. Akkor ezt mondta Jákóbnak: Bocsáss el, mert hajnalodik! Ő azt felelte: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem. Ekkor megkérdezte tőle: Mi a neved? Ő így felelt: Jákób. Erre azt mondta: Nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izráel, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. Jákób ezt kérte: Mondd meg nekem a nevedet! De ő ezt mondta: Miért kér-

dezed a nevedet? És megáldotta őt. Jákób Peniúélnak nevezte el azt a helyet, és ezt mondta: Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam. Már sütött a nap, amikor átkelt Peniúélnál, és sántított csipőjére” (1 Mózes 32,26kk.).

Éjszaka volt, amikor Jákób útra kelt, éjszaka volt az életében is a bűn és a tisztázatlan dolgok miatt, amelyek elválasztották őt Istentől és a fivéréától. Ezen az éjjelen Istennek meg kellett fosztania őt erejétől. Megütötte csipőizületének izmát. De Jákób szó szerint belekapaszkodott Istenbe, eközben pedig változáson ment át, és új nevet kapott Tőle. Ezt megelőzően azonban ki kellett szolgáltatnia az Úrnak valódi énjét, úgy kellett megmutatnia magát Neki, amilyen valójában volt, álarc nélkül, kényszerűen.

A színvallás, nevének és lényének kinyilvánítása által Jákóbból, a csaló Izráel (Isten harcosa) lett.

Ezek után felkelt a nap Jákób számára, kivilágosodott az élete! Jákób áldott lett. Mi több: abból, aki áldást akart magának, olyasvalaki lett, aki áldássá lett mások számára. Ez az elhívása azoknak, akik Istentől új életet nyertek.

Az áldás üdvözítő erő, amely gyakran együtt jár a régi összetörésével.

Így szabad áldást kérünk olyan emberek számára is, akik távol állnak Istentől, és hihetjük, hogy nekik is felkel majd „a nap”, eljutnak Isten Fia megismerésére, és a Vele való találkozás által meggyógyulnak.

Az áldani szó egyes nyelvekben, mint a németben, a latin „signare” szóra is visszavezethető, melynek jelentése: szignálni, valamilyen jellel ellátni. A tulajdonos megjelöli a juhait, a tulajdonában lévő tárgyakat. Isten a sérthetlenség jelével látta el Kaint, bennünket pedig, akik hiszünk Krisztusban, a kereszt jelével szignál. Az Övéi vagyunk, és senki és semmi, sem halál, sem élet nem választhat el minket Isten szeretetétől!

A kereszt, amely eredetileg a halál és az átok jele volt, számunkra a győzelem és az élet jelévé válik, mivel Jézus elhordozta helyettünk az ítéletet. Ezért mi hívő keresztények

Istentől áldottak vagyunk, és arra vagyunk elhívva, hogy mások számára áldás legyünk.

Yvonne Schwengeler

A feltámadás a mindennapokban

„A feltámadt Krisztus az életét vég nélküli ünneppé teszi” – írta Atanáz, Alexandria püspöke a Kr. u. IV. században. Nem elég, hogy egy évben csak egyszer érkezünk el ehhez az ünnephez. Pál apostol is hangsúlyozza, a korintusi gyülekezetnek, hogy milyen alapvető jelentőségű az, hogy a feltámadás hite hassa át a hívők egész életét.

A feltámadt Krisztus megszabadít az önzés kényszerétől. A legtöbb problémánk abból fakad, hogy nem tudjuk legyőzni önző énünket. Magunktól csak akkor szabadulhatunk meg igazán, ha életünk szenvedélyes odaadás lesz Krisztusnak. A feltámadt Krisztus által megértjük, hogy nem csak erőnk van nem tenni a régi rosszat, hanem Krisztusban lehetőségünk van újat tenni.

A feltámadt Krisztus megszabadít a halálfélelemtől... A feltámadás által a halálnak mondunk ellent az élet közepette. A feltámadt Krisztus felszabadít az örömről. Minél inkább megtapasztalom, hogy az élet erői áradnak belém, annál inkább van okom az örömről. Isten célja nem az, hogy ne haragudjon ránk, hanem sokkal inkább az, hogy örüljön bennünk.

A feltámadott Krisztus megújítja a világhoz, a mindennapi élethez való viszonyunkat. Krisztus halálának következménye, hogy örök életünk lesz általa.

A feltámadt Krisztus másokat szolgáló életté változtatja a magába forduló életünket. A másokért végzett szolgálat nem keserves erőfeszítést jelent, hogy embertársainknak éljünk, hanem azt, hogy Jézusra figyelünk és közvetíthessük kegyelmét és erejét mások számára.

Füredi János

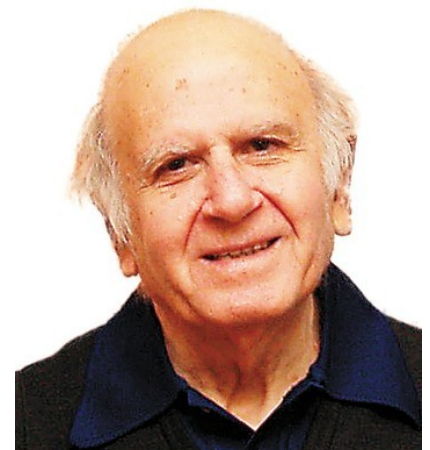
Ha Te nem lennél...

Mondd, ha Te nem lennél,
 Ki teremtett volna engem?
 Én csak Általad létezem.
 Nem volt nevem, alakom, arcom,
 Helyem sem volt senki szívében,
 Semmije nem voltam senkinek.
 Egyszer azonban rám gondoltál,
 És én elkezdtem lenni:
 Nevemen szólítottál
 És én világra jöttem
 Örökléted titkából mondtad ki Ne-
 vem
 Ezt a nevet, amely csak az enyém.
 Egyetlen, titkos, titokzatos név,
 Amely senki másra nem jó, csak
 rám,
 És senki más nem ismeri, csak Te
 Ez a név, amellyel kezdtem és majd
 végzem
 Amellyel indult gyermekségem
 És amellyel majd újra kezdek
 Mikor másodszer születek.
 Mert akkor tárod föl nekem a titkát,
 Azon a fehér kövecsen
 Egyszer Te rám gondoltál,
 És gondolatod formát öltött,
 És gondolatod megtestesült,
 Verré vált és életre kelt:
 Az én testem, vérem, életem.
 És minden egyes tagom,
 Ez a két láb, ezek a lábfejek,
 Lépésre, futni, ugrásra, táncra
 Karjaim és ezek a kezek
 Emberszolgálatra, ölelésre
 És hogy áldozatot mutassak be Né-
 ked
 És ez a test belső erővel,
 Hogy a föld anyagát átváltoztassák
 belém
 És a csodás szerv tovább adni az
 életet
 És ízlelni boldogságot, szeretni, ad-
 ni tudni.
 Egyszer Te fölém hajoltál,
 Fölém, aki még nem is voltam,
 Kezed a sötét földbe markolt,
 És sárga agyagba, vörös sárba,
 És Te kitaláltál engem és megfor-
 máltál,
 Gondoskodtál róla, hogy előjőjnek
 Ósalapjából a világnak, testéből e
 Földnek
 Anyaszívedből.

Az idő hajnalán gondoltál ki
 Hosszú éjszakákon lassan alakított-
 tál,
 Hosszú nappalokon megégni hagyta
 Saját szívedben
 És Te szültél, öröktől, mióta van idő
 Mielőtt megjelentél
 Ebben a világban.
 Te álmodtad meg arcomat,
 Képet fogantál rólam mielőtt meg-
 születtem,
 Láttad a szemem, a bőröm
 És ezt a különös haját,
 Amelyből egy szál sem vész el
 Akaratodon kívül.
 Te alakítottad ki ezt a száját ajkaim-
 mal
 Mosolyra, szóra, csókra
 És embert újító lakomára
 És hogy összecsukjam, egybezár-
 jam.
 Ezek az ajkak vággyal telve,
 Hogy ihassanak a dolgok forrásából
 A Te alkotásod
 És ez a torok, ezek az ínyek
 Ízlelni, hogy milyen jó vagy!
 Fölém hajoltál és testet teremtettél
 nekem
 Fölém hajoltál és teremtettél szá-
 momra arcot.
 Fölém hajoltál az első hajnalon és
 Karjaidba vettél,
 Te - aki élsz,
 És száddal számon adtál életet,
 Életedet.
 Csókod, leheleted lényemre hatolt,
 Ereimbe, minden tagomba
 És mozdult a testem
 És szemem kinyílt,
 És néztelek
 És láttam tekinteted,
 Láttam mosolyod.
 És megérttem,
 Hogy életem Te vagy,
 Istenem, mindenem
 Ha Te nem lennél,
 Mondd, én hogy lehetnék?
 Én csak Általad létezem,
 Csókod által, leheleteddel,
 Életeddel.
 Egyszer rám gondoltál,
 Mikor még nem léteztem,
 Te adtál nekem nevet, testet, arcot,
 Hasonlónak alkottál Önmagadhoz,
 Képesnek, hogy értsek, szeressek.

A magad élő állagából és lényedből
 Megszültél engem.
 Fogantál, mint anya és kihordtál,
 Világra hoztál.
 Tőled vagyok,
 Általad.
 Ha Te nem lennél, mond, én hogy
 lehetnék?
 Mint gyümölcs a fához, kötődöm
 Hozzád,
 A semmi felett megélem magam,
 De Hozzád kötve,
 Az éjjel felett, az örök űrben,
 De hozzád kötve.
 Mint a még meg nem született, aki
 édesanyjával egy
 Az élet köldökzsinórján, mely nél-
 kül nem lenne,
 Így vagyok egy Veled,
 Életedhez kötve,
 Amely átcsobog rajtam minden pil-
 lanatban.
 Mint a csöppség veszi anyja tejét,
 boldogan,
 Emlőjén csüngve,
 Szájamat úgy illesztem anyai em-
 lődre,
 Hozzád, ki mindig új szívverést
 ajándékozol.
 Mint a gyermek anyjához bújik szo-
 rosan,
 Önfeledten alszik a világforgatag-
 ban,
 Viharokban és vaksötétben,
 Így bízom Rád magam.
 Ha Te nem lennél, Szerelmem, Éle-
 tem,
 Mondd, ki teremtett volna engem?
 Hogy létezhetnék? Miért léteznék?
 Kiért léteznék?

(P. Henri Boulard S.J.)

Mikor barát a barát?

Mit jelent az igazi barátság? Jó némelyeknek százszámra vannak úgynevezett barátai a Facebookon – a valós életben mégis magányosak.

Egyre többen szenvednek a magánytól. A világ nyugati felének városaiban a háztartások akár egyharmada egyszemélyes. Számos tanulmány igazolja a barátság hasznosságát. Állítólag a barátság a stressz kiváltotta betegségek legjobb ellenszere. „A barátot nélkülöző élet kudarcot vallott élet” – vélekedett Arisztotelész. Már a Biblia első lapjain ezt olvashatjuk: „Nem jó az embernek egyedül lenni...”

J.M. Reisman amerikai pszichológus „A barátok meggazdagítják az életet” c. könyvében a barátság három különböző fajtáját írja le:

Kölcsönös barátság

A legtöbb ember olyan kapcsolatra vágyik, amelyben mind az adás, mind az elfogadás jelen van, és ezt tekintik az egyedüli valódi barátságnak. A lelki összetartozás – a „vagyunk egymásnak” – áll a középpontban. Az ilyen kapcsolatot kölcsönös hűség, titoktartás, bizalom, szeretet és nagyvonalúság jellemzi. A barátért minden áldozatra képesek vagyunk; gondok esetén még éjszaka is rendelkezésére állunk telefonon.

Az irigységnek semmi keresnivalója ebben a barátságban. Habár a felek nyíltan bánnak egymással, nem szabad a barátot magunkhoz láncolnunk. Amennyiben egy nehéz élethelyzetben valaki más inkább a barátunk segítségére lehet, meg kell őt ismertetnünk ezzel a személlyel. Ez a fajta barátság hat a legtartósabban és legjótékonyabban az egészségre és a közérzetre.

Én magam értékes ajándéknak tekintem a barátnőimet. Néhány nehéz helyzetben elcsüggedtem volna, ha nem lett volna előttem ALS-ben megbetegedett barátnőm, Irmgard Grunwald példászerűen szilárd hite és Istenbe vetett bizalma (I.G. hosszú ideig, amíg a betegsége engedte, az *ethos* közkeletelt cikkírója is volt – a magyar kiadó megj.). Egyedülálló barátnőm, Emma vállalta a fáradságot, hogy a 400 kilométernyire élő szüleimet ápolja, mivel akkoriban nekem magamnak nem volt rá lehetőségem. Ő volt az, aki nagyvonalúan felajánlotta nekünk egy kamatmentes kölcsönt is, amikor egyszer anyagilag megszorultunk. Kirsten barátnőm évekként ezelőtt írt üdvözlőlapja még mindig ott függ a konyhaszekrényen: „Magda, olyan jó, hogy Isten megteremtett Téged. Nagyon szeretlek!” Folytathatnám a sort.

Mindezt nem viszonzhatom ugyanilyen mértékben a barátnőimnek. Nem is várják el, és ez teszi annyira értékké a barátságunkat. Nélkülük le kellett volna mondanom számtalan beszélgetésről, levélről, e-mailről, telefonhívásról, az ajtó elé tett ajándékokról, imádságokról, amelyek mindig épp a kellő pillanatban érkeztek. Kérdem én: nem vagyok gazdag?

Egyoldalú barátság

Itt túlnyomórészt az egyik ad, ritkábban kap is valamit. Barátságunk tekinthető az ilyesmi? Megkérdeztem egyszer egy nőtől, aki évtizedek óta törődik egy lelkileg beteg asszonnyal, hogy barátnőnek mondaná-e őt? Gondolkodás nélkül igennel felelt, holott ebben a kapcsolatban csaknem kizárólag a másik

személyről van szó. Egy ilyen barátság nyeresége az „adó” fél számára a megelégedettség, hogy másokon segíthet.

Ilyesfajta barátságokat találhatunk a tanár-diák viszonyban, munkaadó és munkavállaló között vagy a lelki gondozás terén. A Pál és Timóteus vagy a Pál és Titusz közötti viszonyt is ide sorolhatjuk. Némely igehely arra enged következtetni, hogy ez az egyoldalú barátság később kölcsönössé alakult: „...nem volt nyugalma lelkemnek, mivel nem találtam Titusz testvéremet” (2 Korinthus 2,13). Timóteusnak ezt írja Pál: „Igyekez minél előbb hozzám jönni, mert Démász elhagyott engem” (2 Timóteus 4,9-10). Az idősebbek és fiatalabbak között fennálló barátságokat nem lehet kellően értékelni. Ezek a kapcsolatok sok fiatal hívő számára jelentettek és jelentenek mérföldkövet az életükben.

Célirányos barátság

Ez a fajta barátság a leggyakoribb, és mindenki számára ismert. Az ember egy bizonyos céllal jön össze: osztály- vagy évfolyamtársak, szomszédok, egyesületi tagok. Egy ilyen barátság nem ugyanolyan mély és átfogó, mint az elsőként említett. Így túlzott elvárások esetén csalódáshoz vezethet, ha valaki elköltözik, megházasodik, vagy kilép az egyesületből, és emiatt megszakítja a barátságot. E kissé lazább kapcsolatfajta terén akár még platói barátságok is előfordulhatnak.

Férfibarátságok és legjobb barátnő

Nők szájából gyakran hangzik el ez a kifejezés: „a legjobb barátnőm” – az a személy, aki mindent tud az illetőről, és akiben ő maradéktalanul megbízik. Egy felmérés szerint sok nő számára a legjobb barátnő még fontosabb is, mint a társ. A megkérdezettek 92%-a inkább a társáról mondana le, mint a legjobb barátnőjéről. Ezt bajnak gondolom. A teremtési rend szerint a házastársak közötti kapcsolat a létező legszorosabb.

Férfibarátságok – léteznek egyáltalán? Egyes nők ezt kétségbe vonják. Az ókorban úgy vélekedtek, hogy igazi barátság csakis férfiak között jöhet létre, nők között viszont nem.

Manapság és a mi kultúrkörünkben inkább a nők közötti barátságok állnak előtérben. Természetesen a férfiaknak is van kapcsolatuk más férfiakkal, de jórészt többes számban. Egy férfi ritkán beszél meg találkozót a „legjobb barátjával”, hogy beszélgessen vele, ahogy ezt a nők gyakran megteszik.

Bonnyval, egyik fiunk legjobb barátjával egyszer beszélgetésbe elegyedtem erről a kérdésről. Az ő szemszögéből a férfibarátságok nagyon különböznek a nők közötti barátságoktól. Neki, mint férfinak nincs az a vágya, hogy folyton SMS-eket írjon a barátjának, hetente vagy akár naponta beszéljen vele telefonon, és kiöntse neki a szívét. Inkább „semleges dologról” beszélget vele. A barátságukat az mélyíti el, ha együtt megnéznék egy focimeccset, vagy valamilyen más közös programon vesznek részt. Személyes, nagy horderejű dolgok csak ritkán kerülnek szóba.

A férfi nemi szerep magában foglal különböző akadályokat, amelyek ellene hatnak a bizalom és a bensőségesség kiépítésének. A férfiak nem nyílnak meg olyan könnyen, félve attól, hogy sebezhetővé válnak, ezen kívül szívesen látnak a másik férfiban riválist. Ezt támasztotta alá egy felmérés, melynek során a férfiak mindössze 14%-a nyilatkozott úgy, hogy van olyan bizalmas barátjuk, akivel a személyes gondjaikat is megosztják.

Mivel magyarázható ez a különbség? Talán genetikai téren találjuk meg az okát. Az emberi agy bal és jobb oldali részéből (féltekéből) áll, amelyek mindegyike meghatározott gondolko-

dási folyamatokért felelős. A bal mindenekelőtt az analitikus, elemző, tárgyias, célirányos viselkedést, míg a jobb a rögtönzött, érzelmeken alapuló, művészi cselekvést irányítja. A nőknek átlagosan 40%-kal több olyan idegrostjuk van, amelyek összekötik a két féltekét. Ennél fogva egy nő gyorsabban képes ide-oda váltani gondolkodás és érzés, észlelés és megfogalmazás között. A jobb agyfélteke egyik erőssége a másik ember érzékelése.

A férfi általában jobban képes megszerezni, elemezni, mint a nő. A férfinál a célirányos bal félteke nehézség esetén rögvést megoldást keres. A férfi megoldást kínál, ahol egy nő egyszerűen csak beleérező képességre vágyik. Ezért annyira fontos a nő számára a barátnő.

Ezen ismeret hiányában nem egy férj áll értetlenül felesége baráti kapcsolatai előtt. Ha egy férfi szükségét érzi, hogy egészen személyes dolgokról beszéljen, általában elég neki a felesége. Egy férfi ezt mondta nekem: „Nincs szükségem barátra. A feleségem számomra barát, társ, tanácsadó.” Természetesen a házastársamnak kellene számomra a legbizalmasabb személynek lennie. De a nőknek szükségük van eszmecserére, más nőkkel való barátságra, már csak azért is, mert a legtöbb férfi inkább „hallgatag”. Be kell vallanom: vannak az életben dolgok és helyzetek, amelyeket a férjem egész egyszerűen azért nem képes megérteni, mert ő férfi, én pedig nő vagyok. Fordítva ugyanez érvényes. Sajnos kissé hosszabb ideig tartott, amíg erre rájöttem.

A Bibliában megtalálhatjuk a férfibarátság kiemelkedő példáját: Dávidot és Jonatánt. Az ő kapcsolatuk kiríni látszik a „szokványos” férfibarátságok sémájából, és nem kevesen a homoszexualitást is belekeverik. Ha ez igaz lenne, Isten részéről minden bizonnyal figyelmeztetéssel járt volna együtt, mert a homoszexualitás nem az Ő akaratára szerint való, és bűn. Dee Brestin amerikai keresztény szerző a *The Friendships of Women* (Női barátságok) c. könyvében annak a feltevésnek ad hangot, hogy Dávid és Jonatán két olyan ritka férfi volt, akiket alapvetően a jobb agyféltekéjük határozott meg. Ezt következőképpen indokolja: „Mindketten rendkívül jól tudtak célra löni, ez pedig a mai kutatók feltételezése szerint az uralkodó jobb féltekére utaló jel. Dávid ezenkívül költő, zoltárénekes és hárász volt, ez csupa olyan adottság, amelyet a jobb féltekének tulajdonítunk. Jonatán érzéketesen kifejezésre tudta juttatni belső rezdüléseit, ami szintén a jobb agyfélteke erőssége.”

A hívő keresztények az említett különbségekben a Teremtő zseniális tervét látják. Eltérő mivoltunkban elfogadhatjuk és kiegészíthetjük egymást. Házaspárként közös barátokkal rendelkezni felbecsülhetetlen ajándék. Micsoda segítség, mekkora öröm, ha együtt nevetünk, sírhatunk, imádkozhatunk, ünnepelehetünk, és közösen birkózhatunk meg a nehézségekkel!

Ha a barátok csalódást okoznak!?

Bukott világban élő bűnös emberekként csalódásokat is átélünk a kapcsolatainkban. Barátok között sohasem hiányozhatnak az ilyesfajta mondatok: „Sajnálom; kérlek, bocsáss

meg” és „Megbocsátok neked”. A szükséges bírálatot imádságban jól elő kell készíteni. Tanács a „fejmosáshoz”: Használjunk enyhe, „szeretet” hatóanyagot tartalmazó sampont, és „hűség” nevű fixálót! Mindezt pedig kellő érzékkel alkalmazzuk!

Csalódást okozó barátságokról a Biblia is beszámol. Pálnak át kellett élnie, hogy egy különösen nehéz bírósági tárgyalás alkalmával az összes többi keresztény, az úgynevezett barátok cserbenhagyták (2 Timóteus 4,16-17). De nem keserűen viszonyult ehhez, és elmondhatta: „*Ne számíton ez bűneik közé! De az Úr mellém állt, és megerősített...*” Vélhetően senki sem tapasztalta meg ezt a bizalomvesztést olyan súlyos mértékben, mint maga az Úr Jézus. Három legjobb barátja elaludt, amikor a leginkább szüksége lett volna rájuk (Gecsemánékert). Júdás pedig a barátság jelével, csókkal árulta el Őt.

Jób barátait ugyan kitünteti, hogy hét napon át vele együtt gyászoltak, anélkül hogy egyetlen szót is szóltak volna. Azt követően azonban igazságtalanul megvádolják őt, Jób pedig később azt a megbízatást kapja, hogy imádkozzon a barátaiért.

Ha valakit, aki látszólag egyáltalán nem érdemes rá, változhatatlan barátsággal ajándékozunk meg, akkor vagyunk a legközelebb Jézus Krisztushoz. Ő is önmagamért szeret engem. Hányszor éreztem már magam megszegyenülve, hűségétől lenyűgözve, ha éppen olyankor bizonyította meg irántam való barátságát, amikor a legkevésbé érdemeltem meg, és nem is vártam volna.

A legjobb barát

Egy költözést követően szenvedtem a barátok hiánya miatt. Sok éven keresztül Isten volt a legjobb, sőt egyetlen barátom, ahogy ezt az egyik ének is megfogalmazza: „A legjobb barát a mennyben van, itt a földön ritka a barát.” Hogy aztán Ő miként hallgatta meg emberi barátságot kérő imámat a maga módján és idejében, az egy külön történet lenne.

Hívő keresztényekként kérhetünk Istentől jó barátokat, és bízhatunk benne, hogy teljesíti kérésünket. „A barátság nem finom érzékünk és jó ízlésünk jutalma. Eszköz, amellyel Isten mindenkinek kinyilvánítja mások szépségeit. Reménységünk szerint olykor Ő foglalja el az első helyet – amelyet mindig is Neki kellene megkapnia.” (C.S. Lewis).

Dávid és Jonatán olyan háromszögkapcsolatot ápoltak, amelyhez Isten szorosan hozzátartozott. A bibliai leírás szerint Jonatán hozzásegítette Dávidot, hogy Istenben lelje meg az erősségét. Mindnyájan hajlamosak vagyunk rá, hogy emberektől függjünk, eközben pedig könnyen elfelejtjük, hogy biztonságunk egyedüli valós alapja Isten. Istenhez viszem közelebb a barátomat vagy önmagamhoz? A barátaim tőlem függenek, vagy rajtam keresztül Istentől válnak függővé? Ezeket a kérdéseket mindenkinek fel kellene tennie magának.

En nem vagyok mindig elérhető, Jézus viszont folyton jelen van, és megbízhatóbb a legjobb barátnál. „*Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért*” – mondja Jézus a tanítványainak (János 15,13), és be is bizonyította. Senkinek, sem a házastársunknak, sem a barátainknak nem szabad azt a helyet elfoglalniuk, amely Jézust illeti. Neki mindig a legfontosabbnak kell lennie az életünkben. Ő segít majd nekünk nem csak jó barátokra lelnünk, de abban is, hogy mi magunk jó barátok legyünk.

Magdalene Ziegeler

Nem éltem hiába

Csípős, de igazságos - sokan ilyennek ismerik Rózsikát, az egykori trolibuszvezetőt, aki egy általa okozott baleset után fogházba, majd az utcára került. Alkoholista lett, végül agyvérzés miatt hetekig kómában feküdt. Miután felébredt, megtudta, hogy imádkoztak érte, így került el egy keresztyén közösségbe. Ma a Gyulai Pál utcai református gyülekezet tagja, hajléktalanokon segít. Azt mondja, élete értelmet nyert, mióta mások örömeire és hasznára lehet.

Humor, derű, egyenesség, szenvedély, hit és hála - szeméből, hangjából, nevetéséből sugárzik mindez. Egy átlagos hétköznapi este, munka után beszélgetünk Ujlaki Józsefné Rózsikával, így hamar kiderül: az ő története már koránt-

sem átlagos. Rózsika szociális munkásként dolgozik, feladata az utcán élő hajléktalanok felkeresése, útbaigazítása. Ő maga is volt hajléktalan, utcán és hajléktalanszállón is élt. Most büszkén fogad barátságos albrétletében.

Már ez is kész csoda, az még inkább, hogy egyáltalán életben van. Szerinte céllal hozta vissza őt Isten a halál torkából: azért, hogy helyreálljon az élete és másokon segítsen. Azt mondja, ki lehet mászni a legmélyebb gödörből is. Ő már csak tudja.

A veszteség

Kálváriája egy balesettel kezdődött. Hivatásos trolivezető volt, amikor egy hétfői nap nem állt meg egy stoplátnál. Csak a csattanásra lett figyelmes, egy szabályosan közlekedő Trabantba hajtott bele. A sofőr súlyosan megsérült. Rózsika hét hónapot kapott. A legnagyobb büntetés mégsem a szabadságvesztés volt - mondja, hiszen nevelőotthonban nőtt fel, hozzászokott a meghatározott napirendhez és mások jelenlétéhez is. "Nekem az fájt a legjobban, hogy a három gyermekemtől el kellett szakadnom, ráadásul intézetbe kellett adnom őket, mert az apjuk nem törődött velük. Hála Istennek, ennek ellenére a mai napig felhőtlenül jó a kapcsolatom velük."

Kisemmizték

Mivel mindig is társasági ember volt, kiszabadulása után olyan helyet keresett, ahol börtönviseltként is elfogadják, ezért ment a kocsmába. Ekkor még nem vehette magához a gyermekeit, szerinte tétlensége is közrejátszott lezúllásában. Egyre sűrűbben és egyre többet ivott, míg maga is alkoholista lett. "Egy bódult pillanatomban elcseréltem úgy a lakásomat, hogy sem pénzt, sem cserelakást nem kaptam. Máról holnapra nemcsak alkoholista lett belőlem, hanem hajléktalan is" - idézi fel.

Az utcán

Négy évig a budai Mechwart ligetben töltötte a napjait és az éjszakáit. "A kis játszótéren, egy padon aludtam. A vízaknába tettem le a takarót, napközben senkinek nem tűnt fel, hogy csöves lennék, tiszta volt a ruhám. Árusítottam a hajléktalanok lapját, a *Fedél nélkül*, a vevőim soha nem láttak részegen. Nap mint nap jártam fel a Cseppkő Gyermekotthonba a gyerekeimhez, együtt tanultunk, kirándultunk. És akkor kaptam agyvérzést."

Meghalni vitték?

"A mai napig emlékszem, hogy az orvosok a fejem fölött úgy beszéltek rólam egymás között, hogy: minek hoztátok ide, meghalni? Nem voltam teljesen magamnál, ki voltam kötve, mint egy gyalogbéka, a fejemem volt egy mull-lap - agyafűrt lettem újabban -, fel voltam rácsozva, pelenka rajtam - kész, mikor fög már meghalni. És épültem föl."

Rózsika háromheti kóma után tért magához. "Bejött egy ismerősöm, nagyon örült, azt mondta, értem imádkozott egy házi gyülekezet. Közöm nem volt a hithez, úgyhogy nem volt valami szívderítő élmény erre kelni" - nevet. Később azonban elkezdett motoszkálni benne a gondolat, hogy érte imádkoztak. "Mikor már kísérővel kimehettem, ellátogattam ebbe a közösségbe. Olyan szeretet vett körül, mintha mindig is ismertek volna, pedig soha nem láttuk egymást."

A visszaesés

Rózsika mindent megtett felépüléséért, és azért is, hogy ne kelljen visszamennie az utcára. Felvették a Dózsa György úti hajléktalanszállóra, ahol saját szobája volt és ágyban alhatott. Többen noszogatták, hogy érettségizzen le, bár akadt olyan is, aki azt mondta, többnek akar látszani, pedig ugyanolyan hajléktalan, mint más. Beiratkozott a szociálisasszisztens-képzésre is, hiszen ekkor már hajléktalanok között dolgozott. Szívesen tanult, igaz, az első visszaesése is ehhez az időszakhoz kötődik. "Mindig kijártam a Szent István parkba tanulni, ott csönd volt, nyugalom. Persze, vizsgaidőszakban esett a legjobban ez eső, így elmentem a kocsmába. Naivan azt gondoltam, kultúrívó lehetek. Mikor alig vártam, hogy vége legyen annak, amit éppen csinállok, és mehessek gargalizálni, már tudtam, hogy visszaestem. Két nap múlva már az addiktológián voltam."

Az "aki"

Itt szólította meg egy betegtársa. "Azt mondta: neked el kell olvasni Gyökössynek a *Magunkról magunknak* című könyvét. Meglepetésemre nem azt mondtam, hogy nekem ne vezényeld le, mit olvassak, mert nagyon rosszul jársz, hanem megkérdeztem, hol lehet kapni. Elmentem a kiadóba, elolvastam a könyvet, és láttam benne egy lapocskát, amire azt írták, összefüvetelt rendeznek Gyökössy Bandi bácsi emlékére. Elmentem, és ott Karsay Eszter református lelkész volt az előadó, Bandi bácsi egykori tanítványa. Eszter azt mondta, a Gyulai Pál utcában szokott prédikálni, akit érdekel, szeretettel várja. Én voltam az az aki."

Jézus a padban

A gyülekezeti teremben újabb meglepetés érte - meséli Rózsika. "Kinn van a falon, hogy *aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem*. Még engem sem?! - döbentem meg. Ez olyan hatással volt rám, hogy azóta is odajárok. Gőzöm sincs, miről beszélt akkor Eszter, de hogy mögöttem kettővel Jézus ült, az biztos. Olyan istenélményt jelentett ez számomra, hogy azt mondtam: ki se vetnek, Isten fia is idejár, akkor én is ide fogok."

Jobbat készített

Ennek már tizenhárom éve. Rózsika időközben sikeresen levizsgázott, majd jelentkezett a Baptista Teológiai Akadémiára is szociális munkás-lelkigondozó szakra. Most az Údvhadserg alkalmazásában dolgozik egy nappali melegedőt, népkonyhát és rehabilitációs női szállót is üzemeltető intézményben. Azt mondja, megtalálta a hivatását. "Mikor megszűnt az előző munkahelyem, nagyon elkeseredtem. Hiába adtam be több helyre is a jelentkezésemet, mindenhol elutasítottak. Imádkoztam: Úristen, valamit kezdj velem, én már mindent megpróbáltam."

Egyszerűen nem akarom elhinni, hogy ilyen sikerek után most visszalöknél oda, ahonnan elindultam. Éppen a teológia kapujában állva cigiztem, amikor odajött egy évfolyamtársam, azt mondja: *sose búsulj, Rózsika, az Úristen biztos jobbat készített!* Eldobom a csikket, megyek föl vizsgázni, erre egy másik csoporttársam jön velem szemben, azzal, hogy szólt a főnöke: beszéljen velem. Akkor már tudtam, hogy munkát fognak ajánlani. Való igaz, hogy Isten nem lökött vissza: jobbat készített."

Film és valóság

Rózsika azt próbálja adni a hajléktalanoknak, ami saját bevallása szerint neki is jólesett volna, míg az utcán élt. "Tőlem nem kértezték meg soha, mit gondolok, mit érzek, egyáltalán bármiről mi a véleményem, ezért szerettem volna létrehozni egy csoportot, ahol én megkérdem a hajléktalan embereket. Alapítottam egy szombati filmklubot, szerettem volna, ha van egy fix pont az életükben. Megnéztük többek között *A boldogság nyomában* című filmet Will Smithszel, ami egy gyermeket egyedül nevelő, anyagi gondokkal küzdő férfi emberfeletti erőfeszítéseiről szól. Ő végül sikerrel jár. Persze, a többiek azt mondták, ez csak film meg ilyen csak Amerikában van. Mondtam nekik: ne menjünk Amerikába, itt vagyok én. *Jó, neked sikerült, de ez csak egy eset - vágta vissza.* Mondtam, nehogy azt

higgyék, hogy én kivételes eset vagyok. Viszont az, hogy elrontottam az életem, csak rám tartozik meg az Úristenre. Aki szembejön velem az utcán, annak miért kellene ezt látnia rajtam? Vagy akivel egy buszon utazom... Persze, a hajléktalanság a leglátványosabb, de még rosszabb, amikor valaki bele-süpped az egészbe. És igenis, le kell vetni a szemérmességet, és segítséget kell tudni kérni!"

A miénk

Ehhez viszont az kell, hogy szóba álljanak velük az emberek - teszi hozzá Rózsika. "A hajléktalanoknak hiányzik, hogy megszólítsák őket, pedig nagyon finoman lehet érdeklődni arról, hogy kerültek ebbe a helyzetbe. Ha kellő tapintattal közelítenek hozzájuk, megnyílnak és mesélnek. Csak fontos az odafigyelés, az őszinte érdeklődés. Meg lehet tőlük kérdezni azt is, tudok-e segíteni, és konkrétan miben. Nem egy ember volt, aki nekem azt mondta: mindenben. Na, mindenben nem tudok. Amikor már valaki néven tudja nevezni a problémáját, akkor azon már lehet dolgozni. Mert az már nem csak az övé, hanem a *miénk.*"

Adni vagy nem adni?

Sokan vonakodnak támogatni a kéregetőket, különösen pénzzel, mondván, úgyis alkoholra költik. "Aki annyit sem mond, hogy mit kér, és mire kéri, annak én sem adok. Egy esetben mégis: ha látom, hogy majd szétesik, úgy reszket meg ömlik róla a víz. Ilyenkor adok kétszáz forintot, menjen, igyon valamit, különben alkoholepilepsziát kap, meghal. Ezzel megadom neki az esélyt arra, hogy elgondolkodjon, akar-e változtatni."

Megéri?

Rózsika azt mondja, sikerek és kudarcok egyaránt érik munkája során. Beszél egy férfiról, aki hosszas könyörgés után sem ment el alkoholelvonóra. A napokban levágták a lábát. De olyan roma fiatalemberről is említést tesz, aki az ő unszolására kezdett el dolgozni, tanulni, ma már az Országos Rendőrfőkapitányságnál karbantartó. "Szoktam mondani: meg lehet nézni a csöves cigánygyereket! Ha akar valaki, kiemelkedhet. És ez nem Amerikában van, ez itt van."

Még többet

És még több is van. Rózsika azt is mindig elmeséli gondozott-jainak, mi volt "a Gyulaiban". Például a gyülekezeti bibliaórán, ahol beszélgetni lehet lényeges dolgokról. "Volt egy férfi, azt mondta: *Rózsika néni, én egyáltalán nem vagyok hívő, mondhatni, ateista családban nőttem fel, de szeretek beszélgetni. Elmehetnek én egyszer oda? Mondtam: miért ne? Jöjjen!* Azt mondja: *de hát én meg sem vagyok kereszttelve. - Nem kérek keresztlevelet a kapuban, jöjjön!* Most ott tart, hogy megkeresztelkedett, konfirmált és énekkari tag."

Bármikor

Ehhez persze elfogadó közegre is szükség van. "Nem véletlen jár Jézus is oda" - jegyzi meg Rózsika "a Gyulairól", és nevet. Azt mondja, sokat jelentett neki, amikor Karsay Eszter lelkipásztor megadta neki a telefonszámát azzal, hogy éjjel-nappal felhívhatja. Ez óvta meg egy újabb visszaeséstől is - mondja. "Elutasították a lakáspályázatomat, persze, felhívtam Esztert bögve, hogy itt a vég, többet nem lesz normális életem, leme-gyek, jól leiszom magam. Ő addig-addig mondta, hogy nem mentem sehova. Azóta újra elutasítottak, de ez már albérlet, ahol most beszélgetünk."

Mások öröme és hasznára

"Mindenki azért születik, hogy mások öröme és hasznára legyen" - összegzi Rózsika. "Ennek is megvan a maga története. Mindig én írom a prédikációkat. Egyszer istentiszteleten kihallom, hogy *az Úristen szeretetéből élünk, hogy mások öröme és hasznára legyünk, ez az életünk értelme.* Ismételtetni kezdtem magamban, mert a filmklubon mindig megkérdem, mi volt a gyülekezetben, gondoltam, ezt osztom meg velük. Meg is tettem, aztán elkezdtem legépelni a prédikációt, hát, nem is hangzik el ez a mondat! Mondom, biztos fáradt vagyok, majd holnap meghallgatom. Hát, holnap sem hangzik el! Elmeséltem Eszternek, és megegyeztünk abban, hogy ezt teljesen biztos, hogy a Szentlélek jelentette ki nekem. Én nem vagyok egy megdumálható típus, de az Úristen jelenlétét a saját bőrö-mön tapasztalom. Mi ez, ha nem Jézus kegyelme, hogy én megmaradtam egy ilyen életforma után, és kaptam egy újabb lehetőséget, amit már életnek lehet nevezni? Egy életet, amely-lal már tényleg mások öröme és hasznára vagyok?"

A barát

Rózsika azt mondja, mióta hitre jutott, nem magányos. Emberek veszik körül, ennyi egyedüllét pedig kell neki ahhoz, hogy ápolja a kapcsolatát Istennel. Azt mondja, Jézus segít neki elhordozni a terheit. "Ha engem Jézus a barátjának nevez, akkor ugyan fura ízlése van, de ez van. Azt mondják: madarat tolláról, embert barátjáról. Én nagyon szeretném, ha látnák rajtam, hogy Jézus a barátom, és nem akarom, hogy megbánja, hogy engem megtartott, de azt sem, hogy csorba essen ezen a barátságom."

Megszerette magát

Megváltozott a saját magához való viszonya is, mióta megtért - árulja el. "Ez nagyon nehéz volt. Nem akartam elfogadni magam. Kevés ilyen szemét embert ismertem, mint amilyen én voltam. Eszterrel közös munkánk, hogy megszerettem magam. Megbocsátottam magamnak, és ez a legfontosabb. Amit már nem tudok helyre tenni, azt csak megbocsátani és elengedni lehet - meg persze, tanulni belőle."

De a tanulság nemcsak az övé lehet - teszi hozzá. "Amit megélek, nekem azt tovább kell adnom, mert biztos vagyok benne, hogy ha csak egy ember épül is belőle, már nem éltem hiába."

Jakus Ágnes

Képek: Füle Tamás

Átvétel a parokia.hu-ról

Építendő orgonánk látványterve

Nyílt levél a Kántor Úrhoz

Kedves Attila! Köszöntöm az egyházi zeneszeretők nevében, és szeretném megköszönni a mindig megújuló és alázatos szolgálatát. Így lettek a vasárnapi szentmisék igazán teljes ünnepivé. Köszönöm, hogy Lóránt Atya segítségére van és a tartalmas, tanító szentbeszédre ráteszi a koronát. Külön megköszönjük, hogy a szertartások alatt nincsenek kínos csendek. Köszönöm, hogy mindig talál régi és új csodálatos énekeket, melyeket nagy örömmel hallgatunk és énekelhetünk. Kérjük a Jó Isten áldását, hogy ezen az úton tudjon tovább haladni!

Csonkáné Marika

Sajtos pogácsa

A Nagyatádi Kórház konyhájának receptje

Hozzávalók:

1 kg liszt
2 dkg só
50 dkg margarin
5 dkg élesztő kevés tejszínben felfuttatva
5 dl tejföl
3 egész tojás
40 dkg reszelt trappista sajt (15 dkg a tésztába, 25 dkg durvábbra reszelve a tetejére)

Elkészítés:

Összedolgozzuk a lisztet a sóval, a margarinnal, majd a többi hozzávalóval, amelynek elég kemény lesz az állaga.

Az így kapott tésztát hidegen pihentetjük 1-2 órát, majd másfél ujjnyi vastagra nyújtjuk és kiszaggatjuk. Tojással megkenve és a sajttal meghintve még 10-15 percig pihentetjük majd közepes tűznél világosra sütjük.

Jó étvágyat kívánunk hozzá!

Jó étvágyat!

18 ötlet nagyböjtre

(azon kívül, hogy nem eszünk csokit)

A nagyböjt a lelki megújulás évente visszatérő lehetősége, amikor nem csak azt határozhatjuk el, hogy mit nem teszünk: például nem eszünk csokit, nem pletykálkodunk, nem lustálkodunk, stb. hanem azt is, hogy mit teszünk. Íme 18 konkrét lehetőség:

Határozzuk el, hogy előre elolvassuk a vasárnapi szentmise olvasmányait. Így mélyebben megértjük, mintha csak vasárnap hallanánk először. Ha nincs időnk mindegyikre, olvassuk el csak az evangéliumot!

Talán még sohasem végeztünk egyórás szentségimádást. Keressünk egy templomot ahol kipróbálhatjuk!

Gondoljuk át, mire költünk túl sokat! Ruhára? Pizzára, hamburgerre? Zenék letöltésére? Válasszunk ki egyet és „böjtöljünk” e téren, a megtakarított pénzt pedig adjuk rászorulóknak!

Amikor leülünk a számítógép elé, és amikor a napi munka után felálunk onnan, csendesedjünk el, mondjunk néhány perces imát.

Vegyünk részt hétköznap a szentmisén! Egy hétköznap reggeli, délutáni vagy esti mise sokkal csendesebb, meghittebb is lehet, mint a vasárnapi.

Ha nincs feszület a lakásunkban, vegyünk egyet és tegyük ki az ágyunk fölé!

Olvassuk el Márk evangéliumát! Ez a legrövidebb evangélium, amelyet akár egyszerre végig lehet olvasni, és amelyben a többi evangéliumnál is nagyobb hangsúlyt kap a nagyböjt szimbóluma, a kereszt.

Vegyünk részt keresztúti ájtatosságon! Péntekenként sok templomban van erre lehetőség.

Utazás közben kapcsoljuk ki a rádiót vagy az mp3-lejátszót! Talán szokatlan a csönd, de így könnyebb odafigyelni saját magunkra és környezetünkre.

Vegyünk (elő) egy jó lelki könyvet és tegyük az éjjeliszekrényre! Estként olvassunk belőle egy-két fejezetet! Sok jó könyvet találhatunk az interneten is.

Gondoljuk át, melyik rossz szokásunk miatt nem tudunk azzá lenni, akinek Isten megáldott! Nagyböjtben tudatosan hagyjunk fel ezzel a szokással!

Úgy is „böjtölhetünk” hogy elhatározzuk: tartózkodunk a kritikus megjegyzésektől!

A nagyböjti alamizsnálkodás abból is állhat, hogy behatóbban foglalkozunk valamilyen társadalmi jelenséggel, azaz utána olvasunk pl.: a bevándorlás, az emberkereskedelem, a faji megkülönböztetés, az AIDS, a gyermekszegénység, stb. témájának. Adománnyal támogathatunk egy szervezetet, amely az általunk megismert területen munkálkodik.

Imádkozzunk az emberekért! Ha az utcán vagy járművön meglátunk valakit, akinek úgy érezzük, szüksége van rá, mondjunk el érte egy imát! Gondoljunk Alexandriai Philón szavaira: Mindenkiel légy szeretetteljes, mert bárkivel találkozol, mindenki nagy belső küzdelmet vív”.

Elalvás előtt ismétlegessük magunkban a Jézus-imát: Uram Jézus, Isten fia, könyörülj rajtam!

Környezetünkben számos lehetőség van az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlására (Mt. 25,35-36: „Éhes voltam és adtatok ennem, Szomjas voltam és adtatok innom. Idegen voltam és befogadtatok. Nem volt ruhám és felruháztatok. Beteg voltam és meglátogattatok. Börtönben voltam és fölkerestetek”). Gondoljuk át, milyen szolgálatot vállalhatnánk nagyböjtben.

Gondoljuk át, mi az, ami túl fontossá vált életünkben és jó volna kissé elfordulni tőle! tegyünk konkrét elhatározást!

A nagyböjt eredetileg a keresztségre való fölkészülés ideje volt. A megkeresztelt ember nagyböjtben fölkészülhet a keresztségi fogadalom húsvéti megújítására. A keresztelekor többek között megígértük (vagy nevünkben a szüleink ígérték meg), hogy ellene mondunk a bűnnek. Járuljunk szentgyónáshoz! Ha régen gyöntünk, mondjuk meg a papnak, és kérjük meg, hogy segítsen!

Magyar Kurír

Merkelizmus

Minden kornak megvan a maga sajátos létszemlélete. A vallásos korszak embere az üdvösségre tekintett, s annak reményéhez igazította viselkedését, cselekedeteit. Ilyesformán, a külső, vagy a mai szódivat szerint: az anyagi érdekek alárendelődtek benső, túlvilági céloknak. Az oda vezető utakat mindenkor a vallások írták le. Használhatnánk egyes számot is, mert a világvallások eszmevilágában sok a közös. Legkivált az, hogy mindig benső. Alapja a lelki tanulás és előrehaladás, lényege a

külső világ változékony, romlékony, tehát nem igazán valóságos javainak örök értékekre cserélése, a tökéletesség, a Teljeség elérése végett.

A gazdaságkori ember lelketlen anyagi jelenségnek tekinti magát, akinek (aminek?) elsősorban - s valljuk meg őszintén, hisz egymás közt vagyunk - kizárólag e körbe tartozó céljai vannak. Ezeket talán a jólét szó foglalja össze a legjobban. Gazdaságember is tudná, ha akarná, hogy a külső javak mulandóak, ám ezzel nem gondol, mivel a jólét eszközeire összpontosít, azok pedig láthatóknak, tapinthatóknak, sőt, élvezhetőnek mutatkoznak! Ezért keményen markolja őket, minden benső erejével rájuk összpontosít. Markolni kell, vaskézzel, mert a többiek mind az ő zsákmányára pályáznak. A Teljességgel, vagy miként a vallások mondják, az üdvösséggel nem foglalkozik. Azt hiszi ugyanis, - ha egyáltalán eszébe jut ilyesmi haldoklása előtt - hogy amit megszerez, elkap, az az övé. A halál pedig megsemmisülés, vagy ha akarjuk, maga a nagy megúszás.

A világban úgy jár-kelel, mint egy áruházban, amelyben részvényes és vevő egyszerre, mivel ez a belső, kettős létállapot számára egy. Éles szemmel vizslatja, mit kaphat meg, s mi hiányzik a még pörgőbb üzletmenethez. Például eladó, árufeltöltő, takarító, pénztáros, szerelő, igazgató, hú, de hányféle! És vevő! Abból hibázik a legtöbb! Ajaj! A vevők szakadatlan gyarapodása nélkül nem fog az Egyesült Német Mindent-bele Áruház a Bugtól a Rajnáig érni! Sőt Calais-ig! Vagy inkább Dowerig! Londonig? Miért ne tovább?

Ne firtassuk! Összpontosítsunk inkább a soron következő lépésre, nehogy hasra essünk.

A Nagy Testvér, mint mindig, most is segített: háborúvá szította a szunnita-siita viszályt, a sivatag porából meg némi olajból összegyúrta az ISIS-t, a kurd fölkelést és hasonlókat. Ó milyen tökéletesek is voltak a Versailles

környéki békék! Kizárólag sanyargató határokat találtak ki, melyek fölszabdalták a népeket és egymás ellen hergelték őket. Ó ezek az elbűvölő, viszálytermő határok! Többet hoznak a konyhára annál a sáros földnél! Holott mind megfoghatatlan, akár a tőzsde-árfolyam. Rádásul mintha vonalzóval húzták volna őket a merész építőmesterek, akár csak Amerikában meg Afrikában!

De vissza a lényegre! A vonalzóval rajzolt "országokban" hogy-hogy nem népmozgalmak támadtak, melynek vitézei bombákat hajigálnak, géppuskáznak, a televíziózás nagyobb dicsőségére keresztényeket nyakaznak kamerák előtt.

Mindenünnen millió szám iszkoltak a jövő áruföltőtök, takarítók, sőt vevők, akik az előbbieket mozgásban tartották s tartják mindmáig.

A nagy német Munkaerő-Áru Feltöltő elemében van. Mindent bele! Ha ő és hasonzorú elődei uralma alatt a férfiak és a nők nem nemzettek gyermekeket, sőt, inkább átálltak heterónak meg hetérának, majd ő szerez helyettük elegendő termelő-fogyasztót!

Mohóságában először még ezt kiáltotta: Mindet ide! Mostanára egy hangyányit lehiggadt. Látja, hogy nem fér be az ő boltjába az

összes jelentkező: Hoppá! Már megint nem ér a pult a Bugtól Calais-ig? Sőt, az is kiderült, hogy a vendégek se heterók, se hetérák, se örökmozgó munkaerő-árúk nem akarnak lenni - az ilyesmit tiltja a vallásuk. Utóbbi szót Őnagysága nem érti, de a helyzet az helyzet: a bevonulóknak hajszálra annyi a szakértelme meg a munkakedve, amennyi az európaiaknak a hite. Errefelé a vallás már leginkább csak nyomokban létezik, a Karácsonyi, Húsvéti üzletelések díszleteként. Persze bizonyára lappanganak igazi keresztények a hegyekben és más, eldugott helyeken, de az jól látható, hogy ma már a középkori papokat játszó színészek sem tudnak keresztet vetni a filmekben. Másoknak is részt kínál a zsákmányból, sőt, tukmálja, hogy tettestársakat találjon Európa megsemmisítéséhez.

Czakó Gábor

Füle Lajos

ÖRÖKKÖN ÉL

**Rendelt idők vannak, telnek,
Kajafások jönnek, mennek,
Heródesek egymást váltva menetelnek a halálba.
Maradandó nincs se biztos, de örökkön él a
Krisztus, aki volt, van s eljövendő...
Ő az élet, a jövőd!**

Szent József

Mikor a szerszámok a helyükön pihennek s a nap munkája véget ér,
Mikor a Kármeltől a Jordánig a gabonák közt s az éjszakában Izrael nyugodni tér,
Mint rég, mikor ifjú legény volt, s az olvasáshoz túl sötét lett,
József nagyot fohászkodik, és Istennel beszélget.

A Bölcsesség volt kedves a szívének, s éppen őt vitték hozzá asszonyául.

Hallgat, akár a föld, amikor a harmat aláhull.

Ott van a bőségben, s az éjszakában, boldogságban örvendezik, s az igazságot élvezi.

Mária az övé, és ő mindenfelől körülveszi.

Nem egyetlen napon tanulta meg, hogy már ne legyen egyedül.

Szíve okossá, s atyaivá érett, s minden zugán egy nő varázsa ül.

A Paradicsomban van újra Évával egyetemben!

S az arc, amelyre minden ember rászorul, József felé fordul alázattal és szeretetben.

Az ima nem ugyanaz immár, s a várakozás sem a régi már azóta, hogy

Érzi, hogy mint egy váratlanul megbékélt kar, e mély és ártatlan lény rá támaszkodott.

Ez immár nem a csupasz hit az éjszakában, most már a szeretet magyaráz s működik.

József Máriával lakik, és Mária az Atyával lakik.

És hogy mi is elérjük Istent, kinek művei értelmünket meghaladják,

Hogy lámpánk ki ne oltsa Fényét, s a zaj, amit csapunk, Igéje hangját,

Hogy hagyjon föl az ember, Országod jöjjön el, és Akaratod teljesüljön,

Hogy a Kezdet, mélységesen gyönyörű Kezdeté újra reánk derüljön,

Hogy a tenger lecsendesüljön, s kezdődjék Mária, kié a bölcsőbb

S jobbik rész, akin az ősi Izrael háborgásai összetörték,

Lelkünk pátriárkája, József, eszközöld ki nekünk a csöndet!

Paul Claudel

**AKIK NAP MINT NAP
SEGÍTENEK****Máté Lajos**

Máté Lajosnak hívnak, 52 éves rokkant nyugdíjas vagyok. 10 éves koromig Gyékényesen éltem, ott kereszteltek, ott voltam elsóáldozó a Gyékényesi katolikus templomban. (Háromhajós templomban, védőszentje Szent József.) 1974-ben költöztünk Nagyatádra. A katolikus hitben hű és azt gyakorló családban nőttem fel, s abban is élek. Egészségügyi állapotomtól függően segítek az egyházi életben és a templom, illetve környezetének méltó szinten történő rendben tartásához. Körülbelül 10 éve vagyok rózsafüzér társulati tag.

MÁRCIUSI PROGRAMOK—HÚSVÉTI SZERTARTÁSOK:

Március 11.	Esti mise után: Felnőtt hittan
Március 19.	De. 8-11-ig gyónási lehetőség
Március 24. Nagycsütörtök	Du. 14.00 Ministránspróba Este 6.00 Ünnepi szentmise
Március 25. Nagypéntek	De. 10.00 Ministránspróba Liturgiák: Du. 4 óra Tarany, este 6.00 Nagyatád
Március 26. Nagyszombat	De. 10.00 Ministránspróba De. 8.00-este 8.00 szentsír látogatás Este 10.00 Tarany, liturgia
Március 27. Húsvétvasárnap	Hajnali 5.00 Ünnepi szentmise, feltámadási körmenet, ezt követően vasárnapi miserend. Húsvéthétfőn is vasárnapi miserend lesz!

Nagyböjti lelkigyakorlat**Március 18-19-20.****(péntek, szombat, vasárnap)****18. péntek:** du. 5.00-től gyóntatás, 6.00 szentmise lelkigyakorlatos beszéddel**19. szombat:** du. 5.00-től gyóntatás, 6.00 szentmise lelkigyakorlatos beszéddel**20. vasárnap:** de. 17.00 gyóntatás, 18.00 szentmise lelkigyakorlatos beszéddel**Vezeti: Gál Károly kozármislenyi plébános atya**

Március 21-én de. 8-10-ig Taranyban, 12.00-13.00 Örvöskönyiban lesz gyóntatás!

Kereszt-út**Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján**

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520